Ν. Β. ΓΟΓΟΛ

ΔΙΙΓΙΣΙ

ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΛΩΜΑ ΤΥ ΙΒΑΝ ΙΒΑΝΟΒΙΤΣ ΜΕ ΤΟΝ ΙΒΑΝ ΝΙΚΙΦΟΡΟΒΙΤΣ

1 9 3 5

ΕΚΔΟΤΙΚΟ „ΚΟΜΥΝΙΣΤΙΣ" ΡΟΣΤΟΒ-ΝΤΟΝ

ΤΑ ΣΠΥΔΕΟΤΕΡΑ ΠΑΡΑΤΙΠΟΜΑΤΑ.

ΣΕΛΙΔΑ	ΣΙΡΑ	ΑΝΤΙ	ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΤΙ
23	22	I ςκια, απ'τα κρεμαζμένα ρύχα	I ςκια τον κρεμαζμένον ρύχον
19	18	ανθόγαλο	ανθόγαλα
20	24	εκόρασε	εκόροσε
35—36	1 απο κάτο 1 απο πάνο	προ ιν	προζβολιν.
38	28	ανκύφες	ανκόνες
39	24	Οχι!	Οχ!
40	6	το ταμπάκο	τον ταμπάκο
43	2	εκιγίσις	εκειγίσις
46	23	πετυν	απετυν
60	26	λοκσαμάτις	λοχσομάτις

ΤΑ ΣΠΥΓΔΕΟΤΕΡΑ ΠΑΡΑΤΙΠΟΜΑΤΑ.

ΣΕΛΙΔΑ	ΣΙΡΑ	ΑΝΤΙ	ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΤΙ
23	22	Ι ςκια, απ'τα κρεμαζμένα ρύχα	Ι ςκια του κρεμαζμένου ρύχου
19	18	ανθόγαλο	ανθόγαλα
20	24	εκόραςε	εκόροςε
35—36	1 απο κάτο 1 απο πάνο	προ ιν	προζβολιν.
38	28	ανκύφες	ανκόνες
39	24	Οχι!	Οχ!
40	6	το ταμπάκο	του ταμπάκο
43	2	εκιγίςις	εκειγίςις
46	23	πετυν	απετυν
60	26	λοκεαμάτις	λοκεομάτις

Ν. Β. ΓΟΓΟΛ

ΔΙΙΓΙΣΙ

ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΛΟΜΑ ΤΥ ΙΒΑΝ ΙΒΑΝΟΒΙΤΣ ΜΕ ΤΟΝ ΙΒΑΝ ΝΙΚΙΦΟΡΟΒΙΤΣ

Μετάφραςι Ι. ΦΟΤΙΑΔΙ

ΕΚΔΟΤΙΚΟ „ΚΟΜΥΝΙΣΤΙΣ" ΡΟΣΤΟΒ-ΝΤΟΝ 1935

ΚΕΦΑΛΕΟ I.

Ο ΙΒΑΝ ΙΒΑΝΟΒΙΤΣ ΚΙ Ο ΙΒΑΝ ΝΙΚΙΦΟΡΟΒΙΤΣ.

Εχ, μορε, κάπα πυ τιν έχι ο Ιβαν Ιβάνοβιτς! Αριστύργιμα! Αμ'ι αρνίσια γύνα-τις; Φτύ-ςυ, διάβολε! Γύνα, άμα γύνα! Μαβρογάλαζο, ασιμένιο τρίχομα! Στιχιματίζο ς' ότι θέλετε, αν στον κόζμο βρίςκετε παρόμια! Κιτάκςτετιν, για όνομα θευ, κιτάκςτε-τιν απ' τα πλάγια, όταν ο κάτοχός-τις ςτέκετε κε μιλα με κάπιονα. Τεφαρίκι! Πύ στο διάβολο να μπορέσι κανις να τιν περιγράπςι! Βελύδο! ασίμι! φοτια! Θεε κε κίριε, αγιε-Νικόλα θαματυργε κε όςιε θευ, πος δεν ακςιόςατε κ' εμένα μια παρόμια κάπα! Κε κςέρετε πότε τιν έραπςε αφτι τιν κάπα ο Ιβαν Ιβάνοβιτς; Τιν έραπςε ακριβος τότε, όταν ι Αγάφια Φεντοςέεβνα δεν ταξίδεπςε ακόμα στο Κίεβο. Τι γνορίζετε τιν Αγάφια Φεντοςέεβνα; Ινε ακριβος εκίνι, πυ δάνκαςε το αφτι τυ πάρεδρυ.

Μάλαμα άνθροπος ο Ιβαν Ιβάνοβιτς! Κε τι έκτακτο το ςπίτι-του στο Μίργοροντ. Γίρο, γίρο ιπόστεγο απο δρίινυς στίλυς κάτο απ' το ιπόστεγο με τι ςιρα ςχαμνια, κε στις ζεστες ιμέρες πάνο ς' ένα απ' αφτα, χορις τιν κάπα κε κςεβράκοτος με ένα ιποκάμιςο ο Ιβαν Ιβάνοβιτς, κιτάι τί γίνετε στο δρόμο, στιν αβλι. Κε τί μιλιες, κε τί

απιδιες, ίςα-ίςα χάτο απ' τα παράθιρα! Δοχιμάςτε να ανίχςετε το παράθιρο, χε τα χλαδια θα ιςορμίςυν μέςα στο δομάτιο. Αφτα όλα μπρςστα στο ςπίτι! Αμ' αν εβλέπατε τον χίπο-τυ! Κε τι δεν βρίςχετε εχι μέςα; Δαμάςχινα, βίςινα, χεράςια, ζαρζαβατιχα λογις-λογιον, ςέμεςχες, ανχυράχια, πεπόνια, ροχανίδια αχόμα χε αλόνι χε ςιδεράδιχο.

Χριςος άνθροπος ο Ιβαν Ιβάνοβιτς! Εχι ιδιέτερι αδιναμία στα πεπόνια, πΰνε το αγαπιμένο-τυ το επιδόρπιο. Σαν αποτελιόνι το γέβμα-τυ χε βγένι μ' ένα μόνο πυχάμιςο στο ιπὸστεγο, προςτάζι αμέςος τι Γάπχα να τυ φέρι διο πεπόνια. Τα χὸβι ο ίδιις, τα τρόγι χε τα χυχύτςια-τυς τα βάζι ςε ιδιέτερα χαρτια. Φονάζι έπιτα τι Γάπχα να τυ φέρι μελάνι, χε ο ίδιις, με το διχό-τυ το χέρι γράφι πὰνο στα χαρτια, ὸπυ έβαλε τα χυχύτςια. „Το πεπόνι τύτο φαγόθιχε τιν τάδε ιμέρα". Αν παρεβρίςχονταν χανις μυςαφίρις, προςθέτι στιν επιγραφι· „πίρε μέρος χι ο τὰδε".

Ο μαχαρίτις ο διχαςτις τυ Μίργοροντ αγαπὺςε να ςεργιανίζι ςιχνα το ςπίτι τυ Ιβαν Ιβάνοβιτς. Κε, βέβεα, δεν ίταν άςχιμο ςπιτάχι. Μ' αρέςι, γιατι απ' όλες τις μεριές-τυ ίχε εχςόςτες, μιχρυς χε μεγὰλυς, χι όταν τἄβλεπες απο μαχρια, φενόντανε όλο στέγες, ι μία πάνο στιν άλι, παρὸμια με πιάτο, γεμὰτο με μπλινια, ίτε με μανιτάρια, φιτρομένα ςε χορμο δέντρυ. Αλοςτε ι στέγες όλες ίςαν ςχεπαζμένες σχεδον απ' εμπρος με ιτιες, με βαλανιδιες, χε διο μιλιες αχυμπύςαν πάνο-τυς τυς πολίχλαδυς χλόνυς-τυς. Αναμεταχςι απ' τα δένδρα προβάλυν χε εχςέχυν στο δρόμο παραθιράχια με γλιφιδοτα, αςπριζμένα παραθιρὸφιλα.

Χριςος άνθροπος ο Ιβαν Ιβάνοβιτς! Τον γνορὶζι χι ο χομιςάρος τις Πολτάβας! Ο Ντοριςς Ταράςιβιτς

Πυχιβότσκας, όταν έρχετε απ' το Χορολ, καταλίι στο σπίτι τυ Ιβαν Ιβὰνοβιτς. Κε ο πρωτοιερέας παπα Πέτρος, πυ ζι στιν Κολιμπερτα, όταν μαζόνοντε στο σπίτι-τυ καμια πενταρια μυςαφιρέι, λέγι ότι δεν γνορίζι κανὲνα, πυ να εχτελι τα χριστιανικα καθίκοντα κε πυ να κςέρι να ζι καλίτερα απ' τον Ιβαν Ιβὰνοβιτς.

Θέ-μυ, πός περνάι ο κερος. Στιν εποχι, πυ περιγράφυμε περάσανε δέκα χρόνια, πυ ο Ιβαν Ιβάνοβιτς χίρεψε. Πεδια ο ίδιος δεν έχι, ι Γάπκα όμως έχι κε τρέχυνε σιχνα στιν αβλι. Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς τα δίνι απο ένα κυλύρι, ìτε κομάτι πεπόνι, ίτε κε απίδι. Ι Γάπκα φιλάγι τα κλιδια απ' τις κὰμαρες κε τις αποθίκες. Τα κλιδια όμος τυ μεγάλυ σεντυκιυ, πυ βρίσκετε στιν κρεβατοκάμαρα κε τυ μεσέυ δοματίυ τα φιλάγι ο ίδιος ο Ιβαν Ιβάνοβιτς κε δεν αφίνι κανένα να τα νκίζι. Ι Γὰπκα ίνε γινεκύλα γερι, με φρέσκα μάγυλα κε γάμπες.

Κε τί εφσεβις άνθροπος ο Ιβαν Ιβάνοβιτς! Κάθε Κιριακι φορι τιν κάπα-τυ κε πάι στιν εκλισία. Μπένοντας ιποκλίνετε ς' όλες τις μεριες, ανεβένι, κατα το σινίθιὸ-τυ, στο στασίδι κε κρατάι περίφιμα με μπάσυ φονι το ίσο. Μετα το τέλος τις λιτυργίας ο Ιβαν Ιβάνοβιτς πρέπι το δίχος άλο να περὰσι μπροστα απο όλυς τυς ζιτιάνυς. Μπορι κε να μι καταγίνονταν μ' αφτο το άχαρι έργο, αν δεν τον παρακινύσε ς' αφτο ι έμφιτι αγαθότιτα. „Γιά-συ κακομίρα“, έλεγε στιν πιο σακατεμένι κε κυρελυ, απ' τις ζιτιάνες. „Απο πύ ίσε, κακομίρα;“

— Απ' το χὺτορ ίρθα, αφεντικο! Τρις μέρες δεν έφαγα, δεν ίπια, με διόκσανε τα πεδιά-μυ.

— Καπσερυ, κε γιατί ίρθες εδο πέρα;

— Για να ζιτιανέψο, αφεντικο, να μυ δόσυνε τυλάχιστο για ένα κομάτι ψομι.

— Αχα! ψομι μίπος χριάζεσε; — σινίθιζε να ερωτα ο Ιβαν Ιβάνοβιτς.

— Κε, βέβεα! Πινο σαν σχίλος.

— Αχα, — απαντύσε σινίθος ο Ιβαν Ιβάνοβιτς! — Μπορι κε χρέας να θέλις;

— Οτι μυ δίνι ι εβγενία-σας, για όλα θα σας εβγνομονο!

— Αχα! Το χρέας χαλίτερο ίνε απ' το ψομι;

— Πύ να χάνι ο πιναζμένος τι διάχρισι; Οτι μυ δίνετε, όλα χαλα ίνε. — Κε λέγοντας αφτα ι ζιτιάνα άπλονε τα χέρι.

— Πίγενε στυ θευ το έλεος, — πρόσθετε ο Ιβαν Ιβάνοβιτς — τράβα, γιατί στέχεσε; Μι φοβάσε, δεν σε χτιπο!

Κε αποτινόμενος με τέτιες εροτίσις κε στον δέφτερο κε τον τρίτο, στο τέλος επέστρεφε σπίτι, ίτε πίγενε να πιι χαμια βότχα στυ γίτονά-τυ Ιβαν Νιχιφόροβιτς, ίτε στυ διχαστι, ίτε στυ δίμαρχυ.

Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς αγαπύσε πολι να τυ χαρίζυν δόρα, κε ριγάλα. Αφτο τον εφχαριστύσε κε με το παραπάνο.

Καλος επίσις άνθροπος ίταν κε ο Ιβαν Νιχιφόροβιτς. Ι αβλί-τυ σινόρεβε με τιν αβλι τυ Ιβαν Ιβάνοβιτς. Κε τυς διο τυς σινένονε τέτια φιλία, πυ ο χόζμος δεν γνόρισε παρόμια. Ο Αντον Προχόφιεβιτς Πυποπυζ, πυ κε τόρα αχόμι γιρνάι με σταχτι συρτύχο κε γαλάζια μανίχια, κε γεβματίζι τις Κιριαχες στυ διχαστι, σινίθιζε να λέγι, ότι τον Ιβαν Ιβάνοβιτς κε τον Ιβαν Νιχιφόροβιτς ο ίδιος ο διάβολος τυς σινέδεσε με σχινι. Οπυ ο ένας, εχι τραβάι κε ο άλος.

Ο Ιβαν Νιχιφόροβιτς χαμια φορα δεν παντρέφτιχε. Λέγανε τάχατες, πος γνόρισε τιν παντρια, μ' αφτο ίτανε χαθαρο ψέμα. Εγο τον χσέρο χαλα τον Ιβαν Νιχιφόροβιτς κε μπορο να πο, ότι ύτε τυ πέρασε ι ιδέα τις παντριας. Καλε, απο πύ βγένυν τέτιες σιχοφαντίες;

Ακόμα διαδόςανε εδο κ' εχι, ότι ο Ιβαν Νικιφόροβιτς γενίθικε με υρα στα πιςινά-τυ. Μα αφτι ι φίμι ίνε τόςο ανόιτι, ςινàμα ατèριαςτι κε άπρεπι, όςτε κε εγο ακόμα δεν θεορο επάνανκες να τιν ανερέςο μπροστα στο μορφομένο αναγνόστι-μυ, πυ κςέρι, χορις αμφιβολία, ότι μονάχα ι οκςαποδο, κ' εκίνι όχι όλι, παρα μόνο ι θιλικι, έχυν υρες στα πιςινα.

Μ' όλι-τυς τι στενι ςινάφια, αφτι ι διο ςπάνιι φίλι δεν ίχαν πολες ομιότιτες αναμετακςί-τυς. Τον χαρακτίρα κε τον διονον μπορύμε να γνορίςυμε καλίτερα με τι ςίνκριςι. Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς έχι το ςπάνιο δόρο τις εβάρεςτις ομιλίας. Θε κε κίριε, να τον ακύατε, πός μιλàι! Σας προκςενι ένα έςθιμα, πυ ςας φένετε ςαν να ςας πςιρίζυν στο κεφάλι, ςαν να ςας γαργαλίζυν λαφρια στις πατùςες-ςας. Ακυς, ακυς κε κλίνις το κεφάλι. Εκτακτα, εκςέρετα, ίπνος ίςτερα απο λυτρο. Ο Ιβαν Νικιφόροβιτς απεναντίας ςιοπα ος επιτοπλìςτον, μα εκςεςτόμιςε λέκςι, αλίμονο· κςυρίζι καλίτερα απ' το καλίτερο κςυράφι. Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς κοκαλιάρις, αψιλος, ο Ιβαν Νικιφόροβιτς χαμιλότερος κε εκτεταμένος κατα πλάτος. Το κεφάλι τυ Ιβαν Ιβάνοβιτς μιάζι με ρεπάνι, ι υρά-τυ κάτο, το κεφάλι τυ Ιβαν Νικιφόροβιτς με ρεπάνι, ι υρά-τυ πάνο. Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς μονάχα ίςτερα απ' το γέβμα κςαπλόνετε στο ιπόστεγο μ' èνα πυκàμιςο, κε προς το βράδι φορι τιν κάπα-τυ κε πάγι ίτε στο μαγαζι τυ διμαρχίυ, όπυ δίνι άλεβρο, ίτε στον κάμπο, για να πιάνι ορτίκια. Ο Ιβαν Νικιφόροβιτς όλι τιν ιμέρα τιν περνα στον εκςόςπι. Αν δεν κάνι πολι ζέστι, μνìςκι με τι ράχι γερμένι στον ίλιο κε δεν θέλι να πάι πυθενα. Αν τυ κατεβι, το πρωι περνα στιν αβλι, κάνι επιθεόριςι τυ νικοκιριυ κε κςανα το κυζύρι-τυ. Σε άλυς κερυς επεςκέπτονταν κάπυ-κàπυ τον Ιβαν Ιβàνοβιτς. Ο Ιβαν Ιβà-

νοβιτς ίνε πολι λεπτος στυς τρόπυς, στιν ομιλία-τυ δεν θα χσεστομίσι ποτε άπρεπι λέχσι, κε προζβάλετε αμέσος, αν θ' αχύσι τέτια. Ο Ιβαν Νικιφόροβιτς δεν ίνε πάντα προφιλαχτικος, πέφτι κάποτε όχσο, κι ο Ιβαν Ιβάνοβιτς σε τέτιες περιστάσις, σικόνετε, κατα το σινίθιό-τυ, κε τυ λέγι:

— Φτάνι, φτάνι, Ιβαν Νικιφόροβιτς! Καλίτερα στον ίλιο, παρα να χσεστομίζις τέτια άπρεπα λόγια.

Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς θιμόνι στον ιπέρτατο βαθμο, σαν πέφτι στι σύπα-τυ μίγα· πετάι το πιάτο κε τον κάνι άνο κάτο το νικοκίρι. Ο Ιβαν Νικιφόροβιτς αγαπα πολι να κολιμπα, κι όταν κάθετε στο νερο ίσαμε τα λεμα, προστάζι να βάλυν στο νερο τραπέζι με σαμοβάρι κε πίνι με μεγάλι εφχαρίστισι το τσάι-τυ, σε τέτιο δροσερο περιβάλον. Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς κσυρίζι τα γένια-τυ διο φορες τι βδομάδα, ο Ιβαν Νικιφόροβιτς μια φορα. Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς ίνε φιλοπερίεργος στον ανότατο βαθμο. Θεος φιλάκσι, αν κάτι αρχίζις να τυ διιγάσε κε δεν το αποτελιόνις! Κε αν δεν μνίσκι εφχαριστιμένος απο κάτι-τι, στι στιγμι φανερόνι τι δισαρέσκιά-τυ. Απ' τιν όψι τυ Ιβαν Νικιφόροβιτς πολι δίσκολα διακρίνις αν ίνε εφχαριστιμένος, ίτε θιμομένος, γιατι κι αν μνίσκι εφχαριστιμένος, τι χαρά-τυ δεν τιν εκδιλόνι. Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς ίνε λιγάκι διλος, απ'εναντίας, ι βράκα τυ Ιβαν Νικιφόροβιτς έχι τόσο πλατιες σύφρες, πυ αν τιν φυσκόσις θα χορέσι μέσα-τις όλι ι αβλι, με τ'αμπάρια κε τα κτίρια. Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς έχι μεγάλα εκφραστικα, καπνυ χρόματος μάτια κε το στόμα-τυ μιάζι λιγάκι με το γράμα ν. Τυ Ιβαν Νικιφόροβιτς τα μάτια ίνε μικρα, κιτρινοπα, πυ εκσαφανίζοντε ανάμεσα στις πικνες βλεφαρίδες κε στα χοντρά-τυ μάγυλα κ'ι μίτι-τυ μιάζι με όριμο δαμάσκινο. Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς αν σας

προτίνι ταμπάκο, το δίχος άλο θα γλίπσι προκαταρκτικα τιν ταμπακέρα με τι γλόσα, θα χτιπίσι το καπάκι με το δάχτιλο κι απλόνοντας θα πι, αν τυ ίστε γνοστος: „Μπορο να τολμίσο, κίριε, να σας προτίνο να μυ κάμετε τι χάρι“. Αν τυ ίστε άγνοστος, θα πι: „Μπορο να τολμίσο, κίριε, μι έχοντας τιν τιμι να γνορίζο τον βαθμο, το όνομα κε το πατρονιμικό σας, να σας προτίνο να μυ κάμετε τι χάρι να ορίσετε“. Ο Ιβαν Νικιφόροβιτς, απ'εναντίας, προτίνοντας το κυτί-τυ, σας λέγι απλα· „ορίστε“. Οπος ο Ιβαν Ιβάνοβιτς έτσι κι ο Ιβαν Νικιφόροβιτς, δεν ιποφέρυν κ'ι διό-τυς τυς πσίλυς. Κε γι' αφτο κι ο Ιβαν Ιβάνοβιτς κι ο Ιβαν Νικιφόροβιτς απο κάθε τσιφύτι γιρολόγο, προκαταρκτικα ιβρίζοντάς-τον στα γερα, αγοράζυν λογις λογιον παντοβότανα μέσα σε μπυκαλάκια, εναντίον τον βλαβερον αφτον εντόμον.

Εντύτις, μι δίνοντας προσοχι στις μεριχες αφτες διαφορες, μπορύμε να πύμε ότι ο Ιβαν Ιβάνοβιτς, όπος κι ο Ιβαν Νικιφόροβιτς, ίνε κε ι διό-τυς εκσέρετι άνθροπι.

ΚΕΦΑΛΕΟ II.

ΑΠΤΟ ΟΠΙΟ ΜΑΘΕΝΥΜΕ ΤΙ ΖΙΤΥΣΕ Ο ΙΒΑΝ ΙΒΑΝΟΒΙΤΣ, ΓΙΑΤΙ ΑΝΙΧΤΙΚΕ ΚΥΒΕΝΤΑ ΑΝΑΜΕΤΑΚΣΙ ΣΤΟΝ ΙΒΑΝ ΙΒΑΝΟΒΙΤΣ ΚΕ ΣΤΟΝ ΙΒΑΝ ΝΙΚΙΦΟΡΟΒΙΤΣ ΚΕ ΠΟΣ ΤΕΛΙΟΣΕ ΑΦΤΙ Ι ΚΥΒΕΝΤΑ.

Ενα προι, Ιύλιος μίνας, ο Ιβαν Ιβάνοβιτς κίτονταν κσαπλομένος κάτο στο ιπόστεγο. Ι ιμέρα ίτανε ζεστι, φισύσανε κατάκσιρες ι πνοες τυ αέρα. Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς πρόφτασε πια κε στον κάμπο, όπυ επεσκέφθικε τυς θεριστάδες, κε στο χύτορ, όπυ ρότισε τυς άνδρες κε τις γινέκες, απο πύ έρχοντε, κε πύ πάνε κε κυραζμένος

φοβερα κσαπλόθικε να κσεκυραστι. Κσαπλομένος σεργιάνισε για πολιν κερο τα κτίρια, τιν αβλι, τις αποθίκες, τις όρνιθες που γιρίζανε στιν αβλι κε σκέφτικε μονολογόντας: «Θε κε κίριε, νικοκίρις πυ ίμε! Κε τί μυ λίπι άραγες; Πυλερικα, αμπάρια, κι όλα τα χριαζύμενα, βότκα αποσταγμένι κε βότκα πσιμένι με λογις-λογιων παχαρικα. Στον κίπο απιδιες, δαμασκινιες, στο περιβόλι μάκο, λάχανα, φακι... Κε τί δεν έχο; Ιθελα να κσέρο τί μυ λίπι;»

Δίνοντας στον εαφτό-τυ τέτια βαθισίμαντι ερότισι ο Ιβαν Ιβάνοβιτς, βιθίστικε σε σκέπσις. Κ' εκι πυ ι ματιές-τυ, ζιτόντας νέα αντικίμενα, περάσανε στιν αβλι τυ Ιβαν Νικιφόροβιτς, αντικρίσανε ακσιοπερίεργο θέαμα. Μια λιπόσαρκι γρια κυβαλύσε με τι σιρα κε κρεμύσε στο τεντομένο σχινι διάφορα μυχλιαζμένα ρύχα, για αέριζμα. Παλιος μανδίας, με φαγομένα τα σιρίτια, άπλοσε στον αέρα τα μανίκια, ανκαλιάζοντας μεταχσοτι κόφτα, δίπλα στο σχινι πρόβαλε αμπέχονο επίσιμις στολις, με σιμαζμένα κυμπια κε φαγομένο γιακα, παρέκι παντελόνι λεκιαζμένο, πυ άλοτε χορύσε τα σκέλι τυ Ιβαν Νικιφόροβιτς κε τόρα κε τα δάχτιλά-τυ με δισκολία. Κατόπι άλα, με το σχίμα τυ γράματος Λ. Επιτα μαβια, καζάκικι κάπα, πυ έραπσε για τον εαφτό-τυ ο Ιβαν Νικιφόροβιτς ίκοσι χρόνια προτίτερα, όταν ετιμάστικε να μπι στι μιλίτσια* κε ν' αφίνι κε τα μυστάκια-τυ. Επιτα κσεχοριστα σπάθα, παρόμια με λόνχι, πυ στέκονταν στον αέρα. Παραπέρα κράσπεδα κάπιυ ρύχυ, χρόματος χλοροπρασινοπυ, με μετάλινα μεγάλα κυμπια, πυ έμιαζε με καφτάνι. Ανάμεσα απ'τα κράσπεδα τυ καφτανιυ πρόβαλε γελέκο, γαρνιριζμένο με χρισο σιρίτι κε μ' ανιχτο προκάρδιο. Το γελέκο γλίγορα το σκέπασε ι παλια φύστα

* Στράτεμα, πυ κλίθικε στα όπλα το 1807.

τις μακαρίτισας γιαγιας, με τσέπες χοριτικότιτας ολάχερυ πεπονιυ. Ολα αφτα τα αντικίμενα, ςορεμένα μαζι, αποτελύςαν για τον Ιβαν Ιβάνοβιτς ςτον ιπέρτατο βαθμο αχςιοπαρατίριτο θέαμα, εχι πυ ι ιλιαχες αχτίδες αντανακλόνταν ςε γαλάζιο, ίτε πράςινο μανίκι, ςε κόκινο ςιρίτι, ςε χριςοίφαντο μεταχςοτο, ίτε πέζανε με τι ςυβλερι μίτι τις ςπάθας, δίνοντας κάτι αςινιθιςτα ςχίματα, με τα οπία κςιπάζυν τυς απλοικυς χορικυς ι πλανόδιι θεατρίνι. Σαν λ.χ. εχι πυ δίχνυν ςτο ςτριμογμένο πλίθος τον βαςιλέα Ιρόδι με τι χριςι κορόνα, ίτε τον Αντόνιο, πυ οδιγα τιν κατςίκα, εχι πυ πίςο απ' τιν παράνκα τςιρίζι το βιολι, ο τςινκάνος με τις γροθιες πάνο ςτα φυςκομένα μάγυλα πέζι το ταμπύρλο, ο ίλιος κοντέβι ςτι δίςι-τυ, κε το δροςερο αεράκι τον μεςιμβριανον νιχτον χαιδέβι επεςθιτότερα τυς απαλυς όμυς κε τα ςταράτα ςτίθι τον χοριανον γινεχον.

Δεν πέραςε πολις κερος κε βγίκε ι γρια απ' το κατόγι αςκοφιςόντας κε κυβαλόντας ςτι ράχι παμπάλεη ςέλα με κομένυς αναβολις, με τριμένες δερμάτινες πιςτολοθίκες, με επίςαγμα άλοτε βαθι κόκινο, με χριςόπλεχτα κρόςα κε χάλκινα κάπαρα.

„Αμιαλι γινέκα" — ςκέφθικε ο Ιβαν Ιβάνοβιτς. «Αφτι κε τον Ιβαν Νικιφόροβιτς ακόμα μπορι να βγάλι για αέριζμα!»

Κι αλίθια ο Ιβαν Ιβάνοβιτς δεν έκανε κε μεγάλο λάθος ςτις προιποθέςις-τυ. Ιςτερα απο λίγα λεπτα πρόβαλε ι πάνινι βράκα τυ Ιβαν Νικιφόροβιτς, πυ ςκέπαςε τι μιςι ςχεδον τιν αβλι. Ιςτερα απ' αφτι βγίκε για αέριζμα μια ακόμα ςκύφια κε ένα τυφέκι.

„Τί ςιμένι κι αφτο;" ςιλογίςτικε ο Ιβαν Ιβάνοβιτς. „Ποτές-μυ ίςομε ςίμερα, δεν ίδα τυφέκι ςτο ςπίτι τυ Ιβαν Νικιφόροβιτς. Παράκςενο τι αλιθία. Τυφέκι δεν

ρίχνι, κε τυφέκι φιλάγι! Πύ τυ χριτιμέβι άραγες; Κε δεν ίνε κι άςχιμο πράγμα! Προ πολυ σκόπεβα να βάλο στο χέρι ένα τέτιο. Μυ χριάζετε αφτο το τυφεκάκι, θέλο να τὄχο, να περνο κερο μ' αφτο. Ει, εςι, κιρα!" φόναχςε ο Ιβαν Ιβάνοβιτς, δίχνοντας με το δάχτιλο.

Ι γρια ζίγοςε στο φράχτι.

— Τί ίν' αφτο;

— Το βλέπετε, τυφέκι ίνε.

— Τί τυφέκι;

— Τί να κςέρο! Αν ίτανε δικό-μυ, θα μπορύςα πιθανο να κςέρο απο τί το κατασκεβάζυν. Δικό-μυ δεν ίνε, τυ αφεντικυ ίνε.

Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς άρχιςε να κιτάζι το τυφέκι απ' όλες τις μεριες κε κςέχαςε να χάνι παρατίριςι τις γριας, γιατί το κρεμνάι με τι ςπάθα μαζι για αέριζμα.

— Θἄνε πιθανο, ςιδερένιο, — εκςακολύθιςε ι γρια.

«Αχα! ςιδερένιο! Κε γιατί ςιδερένιο;» ίπε μέςα-τυ ο Ιβαν Ιβὰνοβιτς. — Κ'ίνε κερος, πυ τὄχι τ' αφεντικό-ςυ;

— Μπορι κε νἄνε πολις κερος.

— Ομορφο πραγματάκι! — εκςακολύθιςε ο Ιβαν Ιβάνοβιτς, — θα τυ το ζιτίςο. Τί θα το κάνι, γι' αφτό-να ίνε ὰχριςτο! Μπορι να το κάνο ανταλαγι με κάτι-τις άλο. Σπίτι ίνε, γρια, τ' αφεντικο;

— Σπίτι.

— Τί, κςαπλομένος ίνε;

— Κςαπλομένος.

— Θάρθο να τυ μιλίςο.

Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς φόρεςε, πίρε το ροζομένο ραβδί-τυ για τα ςκιλια, πυ ςτυς δρόμυς τυ Μίργοροντ ςιναντυς περιςότερα, παρα ανθρόπυς, κε βγίκε.

Ι αβλι τυ Ιβαν Νικιφόροβιτς ςινόρεβε με τιν αβλι τυ Ιβαν Ιβάνοβιτς κε μπορύςε να περάςι ς' αφτι, δρα-

ςκελίζοντας το φράχτι. Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς όμος προτίμιςε να πάγι απ' το δρόμο. Γι' αφτο έπρεπε να περάςι ςτενο ςοκάκι, τόςο ςτενο, πυ αν ανταμόνονταν ς' αφτο διο μονοάλογα αμάξια, θάταν αδίνατο να περάςυν, κε θάμνιςκαν ακίνιτα το ένα κατάντικρι ςτο άλο, όςπυ, τραβόντας-τα απ' τυς πιςινυς τροχυς, δεν τα βγάλανε ςτο δρόμο. Τον πεζοπόρο, πυ περνύςε απ' αφτο το ςοκάκι, τον περιπλέκανε ςαν ςτεφάνια τ' αρχυδοβότανα, πυ φιτρόνανε ςτυς φράχτες. Στο ςοκάκι αφτο απ' τι μια μερια βριςκότανε ι αποθίκι τυ Ιβαν Ιβάνοβιτς, απ' τιν άλι το αμπάρι, ι οκςόπορτα κε ο περιςτερεόνας τυ Ιβαν Νικιφόροβιτς. Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς έφταςε κοντα ςτιν οκςόπορτα κε χτίπιςε δινατα το μάνταλο. Απο μέςα αντίχιςαν ιχιρα γαβγιτα. Το πολιάριθμο όμος ςκιλολόγι αποςίρθικε γλίγορα, κυνόντας τις υρες, μπροςτα ςτιν παρυςία γνοςτυ προςόπυ. Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς πέραςε ςτιν αβλι, (γεμάτι απο περιςτέρια, πυ ιδιοχίρος τάγιζε ο Ιβαν Νικιφόροβιτς) τι ςτρομένι απο φλύδες καρπυζιυ κε πεπονιυ. Αλυ πραςινάδα, εδο ςπαζμένος τροχος, εκι ςτεφάνι βαρελιυ, παραπέρα μες' τι ςκόνι πεδι, με καταλερομένο πυκάμιςο· ικόνα τυ γύςτυ καλιτέχνι ζογράφυ. Ι ςκια, απ' τα κρεμαζμένα ρύχα ςκέπαζε ςχεδον όλι τιν αβλι κε τις έδινε κάπια δροςάδα. Ι γρια προιπάντιςε τον Ιβαν Ιβάνοβιτς με χερετιζμο, χαζμυρίθικε κ'έμινε ςτι θέςι-τις ακίνιτι. Μπροςτα ςτο ςπίτι φάνταζε ο εκςόςτις, με το επίςτεγο κε τις διο δρίινες κολόνες-τυ, όχι αςφαλιζμένο καταφίγιο απ' τον ίλιο, πυ ςε τέτια εποχι ςτι Μαλορόςια δεν χορατέβι κε καταλύζι τον πεζοπόρο απ' τιν κορφι ςτα νίχια με ολόζεςτο ιδρότα. Απ' αφτο μπορύμε να καταλάβυμε πόςο μεγάλος ίταν ο πόθος τυ Ιβαν Ιβάνοβιτς για το απαρέτιτο γι' αφτόνα αντικίμενο, αφυ αποφάςιςε να βγι τέτια όρα, παρα

το καθιερομένο-τυ σινίθιο να βγι περίπατο μονάχα προς το βράδι.

Το δομάτιο, όπυ μπίκε ο Ιβαν Ιβάνοβιτς, ίταν όλος διόλυ σκοτινο, γιατι τα παραθιρόφιλα ίσαν κλιστα, κε το ιλιακο φος, περνόντας απο μικρι τρίπα τυ παραθιρόφιλυ, πίρε ιριδοιδες χρόμα, κε ανταναχλόμενο στον αντικρινο τίχο, σχιμάτισε αντεστραμένο πικιλόμορφο τοπίο, απ' τις στέγες, τα δένδρα κε τα ρύχα, πυ κρέμονταν στιν αβλι, κ' έδινε στο δομάτιο μια εβάρεστι μισόφοτι όψι.

— Ο θεος βοιθος, — ίπε ο Ιβαν Ιβάνοβιτς.

— Ο, χέρετε, Ιβαν Ιβάνοβιτς, — ακύστικε φονι απο μια γονία τυ δοματίυ. Τόρα μόλις ο Ιβαν Ιβάνοβιτς ίδε τον Ιβαν Νικιφόροβιτς, ξαπλομένο στο πάτομα, πάνο σε χαλι.

— Με σιχορίτε, πυ σας ιποδέχομε με αδαμιέα στολι, — πρόσθεσε ο Ιβαν Νικιφόροβιτς, ολόγιμνος, χορις υτ' ένα πυκάμισο.

— Τίποτε. Αναπαφτίκατε σίμερα, Ιβαν Νικιφόροβιτς;

— Αναπάφτικα. Κε σις αναπαφτίκατε, Ιβαν Ιβάνοβιτς;

— Αναπάφτικα.

— Τόρα σικοθίκατε;

— Τόρα να σικοθο; Ο χριστος κ' ι παναγια μαζί-σας, Ιβαν Νικιφόροβιτς! Πος μπορύσα να κιμύμε ίσαμε τόρα! Δεν ίνε πολις κερος, πυ γίρισα απ' το χύτορ. Εκτακτα τα γενίματα, περίφιμα. Κε το σανο μεγάλο, τριφερο, ζυμερο!

— Γορπίνα, — φόναξε ο Ιβαν Νικίφοροβιτς, — φέρε βότκα για τον Ιβαν Ιβάνοβιτς κε πιρόγα με ανθόγαλα.

— Εκτακτι ιμέρα, ι σιμερινι.

— Τί έκτακτι, πυ να τιν παρ' ο διάβολος! Απ' τιν κάπςα δεν κσέρις, πύ να καταφίγις.

— Πάλι το διάβολο αναφέρετε! Αχ, Ιβαν Νικιφόροβιτς! Θάρθι μέρα, θα θιμάστε τα λόγια-μυ, μα θάνε αργα. Θα τιμοριθίτε ςτον άλο κόζμο για τα αςεβι λόγια-ςας.

— Σε τί ςας έφτεκςα Ιβαν Ιβάνοβιτς; Δεν έθιχςα ύτε τον πατέρα ςας, ύτε τι μιτέρα-ςας. Δεν κςέρο ςε τί ςας πρόζβαλα.

— Φτὰνι, φτάνι, Ιβαν Νικιφόροβιτς!

— Μα το θεο, δεν ςας πρόζβαλα, Ιβαν Ιβὰνοβιτς!

— Παρὰκςενο, πος τα ορτίκια δεν ζιγόνυν ςτον ίχο τις ντυντύκας.

— Πάρτε-το, όπος θέλετε, λογαριάςτε, όπος ςας αρέςι, μα εγο δεν ςας πρόζβαλα καθόλυ.

— Δεν κςέρο γιατι δεν ζιγόνυν, — εκςακολυθύςε ο Ιβαν Ιβάνοβιτς, ςαν να μι άκυε τον Ιβαν Νικιφόροβιτς. — Τάχα κερος δεν ίνε ακόμα; Μα ο κερος, μυ φένετε, ίνε τέτιος, όπος πρέπι να ίνε.

— Λέτε, πος τα γενίματα πάνε καλα;

— Εκτακτα, έκτακτα!

Επακολύθιςε ςιοπι.

— Τί ςιμβένι, Ιβαν Νικιφόροβιτς; Τα ρύχα αερίζετε; — διέκοπςε τι ςιοπι ο Ιβαν Ιβὰνοβιτς.

— Βέβεα! Κενύργια, ολοκὲνυργα ρύχα, τα ςάπιςε ι αφοριζμένι ι γρια. Τὸρα τα αερίζο. Τςόχα λεπτι, πρότις πιότιτας, τιν γιρνας απ' τιν ανάποδι κε μπορις να τιν φορις, ςαν νέα.

— Εμένα, πιο πολι απο όλα μ' άρεςε ένα πραγματάκι-ςας.

— Πιό;

— Πέτε-μυ, παρακαλο, τί θα το κάνετε εκίνο το

τυφέκι, πυ βάλατε ν' αεριστι, μαζι με τα ρύχα; Σ' αφτο το αναμεταχςι ο Ιβαν Ιβάνοβιτς πρόςφερε το ταμπάκο-τυ, λέγοντας:

— Μπορο να ςας παρακαλέςο να ορίςετε;

— Ορίςατε! Εγο τραβο δικό-μυ ταμπάκο. — Κε λέγοντας αφτα ο Ιβαν Νικιφόροβιτς έπςακςε γίρο, κε βρίκε το κυτί-τυ. — Βρε τι θεότρελι! Κε το τυφέκι με τα ρύχα το κρέμαςε! Περίφιμο ταμπάκο! Ενας τςιφύτις το κάνι ςτι Σαρότςινςκα. Δεν κςέρο τί ανακατόνι μέςα κε τυ δίνι μια έκτακτι εβοδία! Μιάζι λιγάκι με κανύπερ*. Πάρτε, μαςίςτε λιγάκι ςτο ςτόμα. Αλίθια, δεν μιάζι λιγάκι με κανύπερ; Ορίςτε, πάρτε!

— Δεν μυ λέτε, παρακαλο, Ιβαν Νικιφόροβιτς, για το τυφέκι· τί θα το κάνετε αφτο το τυφέκι; Αφτο εςας δεν χριάζετε.

— Πός δεν χριάζετε; Αμ' αν τίχι κε θέλο να πιροβολο;

— Ο θεος μαζί-ςας, Ιβαν Νικιφόροβιτς. Πότε μπορι να πιροβολάτε κ' εςις; Στι δεφτέρα παρυςία; Οςο κςέρο εγο, κι όςο θιμάντε κε ι άλι, ύτε μια πάπια ςκοτόςατε ος τόρα, κ' έπιτα κι απ' το θεο έτςι ίςτε καμομένι, πυ δεν τεριάζετε καθόλυ για πιροβολιζμυς. Το παραςτατικο, ι φιςιογνομία-ςας, αποδίχνυν τι ςοβαρότιτα τυ χαρακτίρα-ςας! Πός μπορίτε εςις να τρέχετε άνοκάτο ςτυς βάλτυς με το ρύχο-ςας, τυ οπίυ κε τιν ονομαςία δεν αρμόζι να αναφέρι κανις ςε τακτικι ομιλία, κε πυ αερίζετε τόρα, κε πολι περιςότερο τότε; Οχι, εςις πρέπι νάχετε τιν ιςιχία-ςας, τιν ανάπαφςί-ςας. (Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς, όπος αναφέραμε παραπάνο, μιλύςε με αςινίθιςτα καλιτεχνικο τρόπο, όταν παρυςιάζονταν ανάνκι να καταπίςι κανένα. Θεέ-μυ, θεέ μυ, τί έκτακτα

* Μιροδάτο χόρτο.

μιλύσε!). Εσας σας τεριάζυν αχσιόπρεπα φερσίματα. Ελάτε, δόστε-το εμένα αφτο το τυφέκι!

— Πός, πός; Αφτο το τυφέκι ίνε πολίτιμο τυφέκι. Τέτια τυφέκια τόρα δεν μπορίτε να βρίτε πυθενα. Το αγόρασα απο ένα τυρκαλα, όταν ετιμαζόμυνα να μπο στι φρυρα. Κε τόρα μυ λέτε να το δόσο! Αφτο δεν γίνετε! Αφτο το τυφέκι μυ ίνε απαρέτιτο.

— Κε για τί σας ίνε απαρέτιτο;

— Πός για τὶ; Αμ' αν μυ κάνυν επίθεσι ι λιστες;.. Θέλι κε ρότιμα γιατί μυ ὶνε απαρέτιτο; Δόχσα σι ο θεος! τόρα ίμε ίσιχος, δεν φοβάμε απο κανένα! Κε γιατί; Γιατι χσέρο, ότι το τυφέκι-μυ τὄχο χρεμαζμένο στο δομάτιο.

— Περίφιμο τυφέκι! Μα δεν χσέρετε μίπος, Ιβαν Νικιφόροβιτς, ότι το τσακμάκι-τυ ίνε χαλαζμένο;

— Κε τί με τύτο; Μπορι να διορθοθι. Το αλίφο με λινόλαδο κ' έτσι δεν σκυριάζι.

— Απ' τα λόγια-σας, Ιβαν Νικιφόροβιτς, καταλαβένο, ότι δεν τρέφετε φιλικα εσθίματα προς εμε. Δεν θέλετε να κάνετε τίποτε για μένα, ενδικτικο τις εβνίας-σας.

— Πός τολμάτε να πίτε, Ιβαν Ιβάνοβιτς, ότι δεν τρέφο φιλικα εσθίματα για σας; Πός δεν σας τίπτι ι σινίδισι; Τα βυβάλια-σας βόσκυν στο λιβάδι-μυ, δεν τα κράτισα ποτε. Οσες φορες πάτε στιν Πολτάβα, πὰντα το δικό-μυ το αμάχσι πέρνετε. Σας αρνίθικα ποτες; Τα πεδιά-σας περνυν απ' το φράχτι στιν αβλί-μυ κε πέζυν με τα σκιλια, δεν λέγο τίποτε. Ας παν να πέζυν, μονάχα να μι πιράζυν τίποτε! Ας παν να πέζυν!

— Αφυ δε μυ το χαρίζετε, ας κάνυμε ανταλαγι.

— Κε τί θα μυ δόσετε; —Ροτόντας, ο Ιβαν Νι-

κιφόροβιτς ακύμπισε το κεφάλι στιν παλάμι, κε κίταξε τον Ιβαν Ιβάνοβιτς.

— Σας δίνο τι μάβρι γουρούνα! Λαμπρο γουρούνι, χορις άλο απο χρόνυ θα ςας δόςι γουρουνάκια.

— Δεν μπορο να καταλάβο, Ιβαν Ιβάνοβιτς, αφτες τις κυβέντες-ςας! Τί να τιν κάνο τιν γουρούνα-ςας; Μνιμόςινο για το διάβολο, ε;

— Πάλι ο διάβολος! Χορις το διάβολο δε μπορίτε! Κρίμα ίνε, μα το θεο, κρίμα ίνε, Ιβαν Νικιφόροβιτς!

— Μ' αλίθια, Ιβαν Ιβὰνοβιτς, τί διάβολο δίνετε για το τυφὲκι; Ενα γουρούνι! ακυς εκι;

— Γιατί ι γουρούνα νἄνε διάβολος, Ιβαν Νικιφόροβιτς;

— Αμ' τί διάβολος ίνε; Για ςκεφθίτε λιγάκι! Οςο κι αν ίνε τυφέκι ίνε, πράγμα γνοςτο. Εςις, τί διάβολο προτίνετε; Γουρούνι. Αν δεν το λέγατε ςις θα τὄπερνα για προζβολί-μυ.

— Μα τί το κακο παρατιρίςατε ςτο γουρούνι;

— Κε για τί με πίρατε εμένα; Τί νομίςατε; Τι γουρούνα...

— Καθίςτε, καθίςτε! Δε μιλο πια... Να το χαρίτε το τυφὲκι-ςας! Ας πάι να ςκουριάζι κε να ςαπίζι ςτι γονία! Δεν μιλο πια γι' αφτο.

Επακολύθιςε ςιοπι.

— Λένε, — άρχιςε ο Ιβαν Ιβάνοβιτς, — ότι τρις βαςιλιάδες ςικόςανε πόλεμο ενάντια ςτο δικό μας τον τςάρο.

— Μάλιςτα, μυ το ίπε κι ο Πιοτρ Φεντόροβιτς. Τί πόλεμος ίνε αφτος, κε για πιά ετία;

— Δεν μπορο να ςας πο οριςτικα κε βέβεα, για πιά ετία, Ιβαν Νικιφόροβιτς. Ιποθέτο, ότι ι βαςιλιάδες θέλυνε να μας αλοκςοπιςτίςυν, να μας κάνυν τύρκυς.

— Κίτα τυς χαμένυς, τί ςχεδιάζυν! — πρόφερε ο Ιδαν Νικιφόροβιτς, ςικόνοντας πάνο το κεφάλι.

— Κε γι' αφτο κι ο δικός-μας ο τσάρος τυς κίριξε πόλεμο. Οχι, τυς λέγι, εςις ι ίδιι παραδεχθίτε τυ χριςτυ τιν πίςτι!

— Τί ιποθέτετε, Ιβαν Ιβάνοβιτς; Ι δικί-μας θα τυς χτιπίςυν;

— Θα τυς χτιπίςυν, βέβεα. Πυ λες, Ιβαν Νικίφοροβιτς, δεν θέλετε να κάνετε ανταλαγι με το τυφέκι-ςας;

— Παράκςενο μυ φένετε, Ιβαν Ιβάνοβτς. Εςις, άνθροπος με γνόςι κε με μάθιςι να μιλάτε ςαν ανίλικο πεδι. Παλαβος θάμυνα, εαν...

— Καθίςτε, καθίςτε. Ο θεος μαζί-τυ, ας πάι να χαθι, άλο δεν μιλο!..

Στο αναμετακςι φέρανε το μεζε.

Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς ίπιε ένα ποτίρι, έφαγε πιρόγα με ανθόγαλο, κε κςανάρχιςε.

— Ακύςτε, Ιβαν Νικιφόροβιτς. Σας δίνο εκτος απ' το γυρύνι κε διο ςακια βρόμι. Βρόμι εςις δεν ςπίρατε. Το ίδιο κάνι· φέτο πρέπι ν' αγοράςετε βρόμι.

— Μα το θεο, Ιβαν Ιβάνοβιτς, εκίνος πυ θα μιλα μαζί-ςας, πρέπι νάχι γαιδάρυ ιπομονι. (Αφτο δεν ίταν τίποτε· ο Ιβαν Νικιφόροβιτς κάποτε εκςτομίζι κε χιρότερες φράςις.) Πύ το ίδαμε να γίνι αλακςια τυφέκι με διο ςακια βρόμι; Μιγάρις κε τιν κάπα-ςας θα προτίνετε.

— Μα κςεχνάτε, Ιβαν Νικιφόροβιτς, ότι κε γυρύνι ςας δίνο.

— Πός, πός! Διο ςακια βρόμι κε γυρύνι για το τυφέκι;

— Μα τί! Λίγα τα θαρίτε;

— Για το τυφέκι;

— Κε βέβεα για το τυφέκι.

— Δίο ςακια, για το τυφέκι;

— Διο ςακια, όχι άδια, αλα με βρόμι. Κε τι γυρύνα χςεχνάτε;

— Φιλίςτε τι γυρύνα-ςας κι αν όχι αφτι, — το διάβολο!

— Μα ίςτε για δέςιμο! Θα το ιδίτε· ςτον άλο κόζμο θα ςας κατατριπίςυν τι γλόςα με πιρομένες βελόνες, γι' αφτες τις βλαςτίμιες-ςας. Μιλόντας κανις μαζί-ςας, πρέπι ςτο τέλος να πλίνι πρόςοπο κε χέρια κε να θιμιατίςι όλο το πάνο τυ.

— Με ςιχορίτε, Ιβαν Ιβάνοβιτς! Το τυφέκι ίνε εβγενικο αντικίμενο, ενδιαφέρυςα διαςκέδαςι, εβάρεςτο ςτόλιζμα τυ δοματίυ...

— Ιβαν Νικιφόροβιτς, το εκθιάζετε το τυφέκι-ςας, όπος ο μπακάλις τιν πραμάτια-τυ, ίπε ο Ιβαν Ιβάνοβιτς μ' ερεθιζμο, γιατι ςτα ςοςτα άρχιςε να θιμόνι.

— Κ' εςις, Ιβαν Ιβάνοβιτς, ίςτε ςοςτος χίναρος!

Αν ο Ιβαν Νικιφόροβιτς δεν χςεςτόμιζε αφτι τι λέκςι, θα λογοπιάνονταν αναμεταχςί-τυς κε θα χςεχορίζονταν, όπος πάντα, φίλι. Τόρα όλος διόλυ διαφορετικι όπςι πίραν τα πράγματα. Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς άναψε κ' εκόραςε.

— Τί, τί ίπατε, Ιβαν Νικιφόροβιτς; — ρότιςε, ιψόνοντας τι φονι.

— Ιπα, πος μιάζετε με χίναρο, Ιβαν Ιβάνοβιτς!

— Πός τολμίςατε, κίριε, χςεχνόντας τιν αχςιοπρέπια κε το ςεβαζμο ςτο βαθμο κε ςτιν ικογένιά-μυ, να με ονομάςετε με τέτιο ιβριςτικο όνομα;

— Τίποτε το ιβριςτικο δεν βλέπο. Κε για να ςας πο, Ιβαν Ιβάνοβιτς, γιατί τ' απλόνετε τα χέρια;

— Επαναλαμβάνο, πός τολμίσατε, ενάντια στους κανόνες τις ακσιοπρέπιας να με ονομάσετε χίναρο;

— Σας έχο βραζμένο, Ιβαν Ιβάνοβιτς! Τ' ίν' αφτα τα κσεφονιτά-σας;

Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς δεν μπόρεσε πια να κρατιθί· τα χίλι-του τρομάζανε, το στόμα του άλακσε το σινιθιζμένο σχίμα-του με το γράμα **ν**, κ' έγινε **ο**, τα μάτια-του γουρλόσανε φοβερα. Σε τέτια κατάστασι πολι σπάνια βρισκότανε ο Ιβαν Ιβάνοβιτς, κε μόνο όταν τον κάνανε να θιμόνι στον ιπέρτατο βαθμο.

— Σας διλόνο επίσιμα, — πρόφερε με τρεμάμενι φονι, — ότι ύτε θέλο να σας γνορίζο.

— Μικρο το κακο, κε δεν θα κλάψο, σας βεβεο, — απάντισε ο Ιβαν Νικιφόροβιτς.

Ψέματα όμος έλεγε, μα το θεο, ψέματα έλεγε! Κατάκαρδα λιπίθικε κε πολι μάλιστα.

— Το πόδι-μου δεν θα πατίσι πια στο σπίτι-σας.

— Αχα! — ίπε ο Ιβαν Νικιφόροβιτς κι απ' τι λίπι-του, χορις να το παρατιρίσι κε παρα το σινίθιό-του, σικόθικε όρθιος.

— Ε, γρια, πεδια! — φόνακσε. Κε στι φονί-του πρόφτασαν ι κσεραχιανι γινέκα, κ' ένα μικρο πεδι, μπερδεμένο σε μακρι κε πλατι σουρτούκο. — Πάρτε τον Ιβαν Ιβάνοβιτς απ' τα χέρια, κε οδιγίστε-τον στιν πόρτα!

— Εμένα, τον ντβοριάνο! — φόνακσε με έσθιμα ακσιοπρέπιας κε αγανάχτισις ο Ιβαν Ιβάνοβιτς. — Τολμίστε μονάχα! πλισιάστε! αν θέλετε τιν καταστροφί-σας εσις κι ο ανόιτος αφέντις-σας! Ετσι, που κε τα κόκαλάσας να μι μίνουνε. (Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς μιλύσε με ασινίθιστα δινατι φονι, όταν ίταν φουρτουνιαζμένι ι καρδιά-του.)

Ολι ι ομάδα παρίστανε ζοιρι ικόνα. Ο Ιβαν Νικιφόροβιτς στι μέσι του δοματίου, με κσέσκεπι όλι-του τιν

ομορφια. Ι γρια, μ' ορθάνιχτο το στόμα, με βλακόδικο μύτρο κε με το φόβο ζογραφιζμένο στιν όψι-τις. Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς, με ανασικομένο το χέρι, σαν ρομέος ρίτορας! Κάτι-τι, το ασινίθιστο, θέαμα μεγαλόπρεπο, κε μόνος θεατις, το χομένο μέσα στο πλατίμακρο σορτόκο πεδι, πυ στέκονταν ατάραχο κ' εκαθάριζε με το δάχτιλο τι μίτι-το.

Επι τέλυς ο Ιβαν Ιβάνοβιτς πίρε το καπέλο-τυ κε ίπε.

— Πολι καλα φέρεσθε, Ιβαν Νικιφόροβιτς! Περίφιμα! Θα σας το ιπενθιμίσο.

— Πιγένετε, Ιβαν Ιβάνοβιτς, πιγένετε κε προσέχστε να μι μυ τίχετε άλι φορα. Αλιότικα σπάνο τα μύτρα-σας, Ιβαν Ιβάνοβιτς.

— Νά-συ, Ιβαν Νικιφόροβιτς, — απάντισε ο Ιβαν Ιβάνοβιτς, τον φασκέλοσε κε βγένοντας χτίπισε δινατα τιν πόρτα, πυ έτριχσε δινατα κε χσανανίχτικε.

Προχόρισε κι ο Ιβαν Νικιφόροβιτς στιν πòρτα, ίθελε να πι κàτι ακόμα, μα ο Ιβαν Ιβάνοβιτς δεν κίταχσε πια πίσο κε βγίκε βιαστικα απ' τιν οχσόπορτα.

ΚΕΦΑΛΕΟ III.

ΤΙ ΓΕΝΙΚΕ ΙΣΤΕΡΑ ΑΠ' ΤΟ ΜΑΛΟΜΑ ΤΥ ΙΒΑΝ ΙΒΑΝΟΒΙΤΣ ΜΕ ΤΟΝ ΙΒΑΝ ΝΙΚΙΦΟΡΟΒΙΤΣ.

Κ' έτσι πυ λες, διο σεβαστα ιποκίμενα, τιμι κε στολίδε τυ Μίργοροντ, μαλόσανε αναμεταχσί-τυς, κε γιατί; Για το μιδεν, για το χίναρο. Δεν θέλανε να βλèπυνε ο ένας τον άλο, διακόψανε κάθε-τυς σχέσι, ενο προιγυμèνος ίσαν γνοστι, ος αχόριστι φίλι! Πριν απ' το μάλομα κάθε μέρα στέλνανε κε ροτύσανε ο ένας για τιν ιγία τυ

άλυ, ςιχνα μιλύςαν αναμεταχςί-τυς απ' τα μπαλκόνια τόςο νκαρδιαχα, πυ λιμπιζόςυνα να τυς αχυς. Τις Κιριαχες ο Ιβαν Ιβὰνοβιτς με τι λεπτι μάλινι χάπα-τυ χι ο Ιβαν Νιχιφὸροβιτς με τιν χιτρινόςκυρι βράκα-τυ, χρατόντας χέρι με χέρι, πιγένανε ςτιν εχλιςία. Κι αν τίχενε ο Ιβαν Ιβάνοβιτς, πυ ίχε μάτια οχςιδερχι, να παρατιρίςι πρότος λάχο, ίτε αχαθαρςίες ςτι μὲςι τυ δρόμυ, φενόμενα, πυ ςιχνα απαντιὲντε ςτο Μίργοροντ, έλεγε ςτον Ιβαν Νιχιφόροβιτς: «Προςοχι, μι πατάτε εδο πέρα με το πόδι-ςας, γιατι δεν τεριάζι». Ο Ιβαν Νιχιφόροβιτς εχςάλυ απέδιχνε τι φιλία-τυ με τον πιο ςινχινιτιχότερο τρὸπο χι όπυ χι αν στέχονταν, έςτο χε μαχρια, άπλονε αμέςος το χέρι με το χυτι ςτον Ιβαν Ιβάνοβιτς χε τυ έλεγε· «Ορὶςατε!» Κε τί όμορφα νιχοχιρια ίχαν... χι αφτι ι αχόριςτι φίλι!.. Οταν έμαθα τιν χαχι τιν ίδιςι, ςαν να με χτίπιςε αςτροπελέχι! Δεν μπορύςα να πιςτέπςο. Δίχεε θεε! Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς να μαλόςι με τον Ιβαν Νιχιφόροβιτς! Τέτιι εχςέρετι άνθροπι! Τί λιπον μπορι να ιπάρχι ςταθερο ς'αφτον τον χόζμο;

Οταν ο Ιβαν Ιβάνεβιτς γίριςε ςπίτι, ι πςιχιχι ταραχί-τυ εχςαχολύθιςε πολι χερο. Αλοτε θα πίγενε πρόταπρότα ςτο ςτὰβλο να βλέπι, αν τρόγι ι φοράδα ςανο, (Ι φοράδα-τυ ίταν χοχινοπι, με φαλάχρα ςτο μέτοπο, έχταχτι φοράδα)· ίςτερα τάγιζε, ιδιοχίρος τυς χύρχυς, τα γυρυνάχια, ίςτερα πίγενε ιςίχαζε, έφχιανε ιχιαχα ςχέδι απο χςίλο, (τἄχανε πολι τεχνιχα, όχι χατότερα απ' τυ τορνεφτι, γιατι χςέρι να δυλέβι το χςίλο) ίτε διάβαζε τι φιλάδα, πυ τιπόθιχε, ςτυ Λύμπια, Γάρια χε Ποποφ*, (Τον τίτλο ο Ιβαν Ιβάνοβιτς δεν τον θιμόντανε, γιατι το χορίτςι τις ιπιρεςίας προ πολυ χςέςχιςε

* Μοςχοβίτες τιπογράφι —εχδὸτες τις αρχις τυ XIX εόνα.

το απάνο μέρος τυ εχσόφιλυ, για να διασκεδάσι μ' αφτο το πεδι) ίτε αναπάβονταν κάτο απ' το ιπόστεγο. Τόρα, αντικρίζοντας τι Γάπκα, άρχισε να τι βρίζι, γιατι γιρνύσε άνο-κάτο χορις δυλια, ενο αφτι κυβαλύσε κροπα στο μαγεριο· πέταχσε το ραβδί-τυ πάνο στον πετινο, πυ ίρθε στον εχσόστι να πάρι τι σινιθιζμένι μερίδα-τυ, κι όταν τον ζίγοσε το καταλερομένο πεδάκι, με το κυρελιαζμένο πυκάμισο κε φόναχσε: „θίο, θίο δόσε-μυ κυλύρα!" το φοβέρισε, ποδοχτιπόντας τόσο άσχιμα, πυ το καιμένο έφιγε χορις να γιρίσι πίσο.

Επι τέλυς ίρθε στον εαφτό-τυ κι άρχισε να καταγίνετε με τις σινιθιζμένες ασχολίες-τυ. Γεβμάτισε αργα κε προς το βράδι σχεδον κσαπλόθικε να κσεκυραστι κάτο στο ιπόστεγο. Ι περίφιμι περιστερόσυπα, πυ τυ ετίμασε ι Γάπκα, τον έκαμε να κσεχάσι το προινο περιστατικο. Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς κσανάρχισε μ' εφχαρίστισι τιν επιθεόρισι τυ νικοκιριὺ-τυ. Κίταχσε τι γιτονικι αβλι κε ίπε μέσα-τυ. «Σίμερα δεν ίμυνα στυ Ιβαν Νικιφόροβιτς. Πρέπι να πάγο.» Κι αμ έπος, αμ' έργο, πίρε το ραβδι κε τι σκύφια-τυ κε βγίκε. Μόλις όμος βγίκε απ' τιν οκσόπορτα, θιμίθικε το μάλομα, έφτισε κε γίρισε πίσο. Το ίδιο σχεδον κίνιμα γένικε κε στιν αβλι τυ Ιβαν Νικιφόροβιτς. Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς ίδε, πος ι ιπιρέτρια τυ Ιβαν Νικιφόροβιτς ετιμάζονταν να δρασκελίσι το φράχτι για να περάσι στιν αβλί-τυ, κι άκυσε τον Ιβαν Νικιφόροβιτς, πυ φόναχσε: „Πίσο, πίσο, δεν χριάζετε!" Μολατάφτα ο Ιβαν Ιβάνοβιτς πολι στενοχορέφτικε. Πολι πιθανο ι διο αφτι αχσιοπρεπις άνθροπι να σιμβιβαζόντανε τιν άλι μέρα, αν ιδιέτερο περιστατικο στο σπίτι τυ Ιβαν Νικιφόροβιτς δεν εκμιδένιζε κάθε ελπίδα κε δεν κσανάχινε λάδι στιν έτιμι να ζβιστι φοτια τις έχτρας.

Κίνι τι βραδια τον Ιβαν Νικιφόροβιτς τον επισκέφτικε ι Αγάφια Φεντοσέεβνα. Ι Αγάφια Φεντοσέεβνα ύτε σινκένια, ύτε σιμπεθεριο κι ύτε κυμπαροσίνι ίχε με τον Ιβαν Νικιφόροβιτς. Κατα σινέπια, όλος διόλυ ατέργιαστι ίταν ι επίσκεψί-τις, άλοστε κε ι παρυσία-τις δεν άρεσκε πολι τυ Ιβαν Νικιφόροβιτς. Μολατάφτα αφτι σιχνα πικνα τον επισκέπτονταν κε ζύσε στο σπίτι-τυ ολάκερες εβδομάδες, κε κάποτε περισότερο. Σε τέτιες περιστάσις έπερνε αφτι τα κλιδια κι όλο το σπίτι το ίχε στι διάθεσί-τις. Αφτο δεν άρεσκε καθόλυ τυ Ιβαν Νικιφόροβιτς, κε όμος, προς γενικι έκπλιξι, ιποτάσονταν, σαν μορο πεδι, κι αν δοκίμαζε ν' αντιτίνι κάποτε, ι Αγάφια Φεντοσέεβνα τον έβαζε στι θέσι-τυ.

Να σας πο το σοστο· εγο δε μπορο να νιόσο, πός ι γινέκες μας τραβαν απ' τι μίτι τόσο έφκολα, όσο κε το τσαερο απ' το χερύλι. Ενα απ' τα διο· ίτε τα χέρια τον γινεκον ίνε πλαζμένα γι' αφτο το σκοπο, ίτε ι μίτες-μας δεν ακσίζυν γι' άλο τίποτε. Κε μολονότι ι μίτι τυ Ιβαν Νικιφόροβιτς έμιαζε λιγάκι με δαμάσκινο, ι Αγάφια Φεντοσέεβνα τυ έπιασε αφτι τι μίτι κε τον τραβύσε κατόπι-τις, σαν σκιλάκι. Επι παρυσία-τις άλαζε κε τυς σινιθιζμένυς τρόπυς τις ζοὶς-τυ· δεν κσαπλόνονταν πολιν κερο στον ίλιο, κι αν κσαπλόνονταν, δεν τὄκανε ολόγιμνος, όπος σινίθιζε, αλα με πυκαμίσα κε εσόβρακο, αν κε ι Αγάφια Φεντοσέεβνα δεν ίταν καθόλυ απετιτικι σ' αφτο το ζίτιμα. Το σοστο να πύμε, απόφεβγε τις εθιμοτιπίες, κε όταν τυ Ιβαν Νικιφòροβιτς τυ έκανε θέρμι, ι ίδια, με τα χέρια-τις τον έτριβε με σκιπιτάρι κε κσίδι απ' τα νίχια ος τιν κορφι. Ι Αγάφια Φεντοσέεβνα ίχε στο κεφάλι φακιòλι, πàνο στι μίτι-τις τρις ελιες κε φορύσε καφε χρòμα καπότα, ζογραφιζμένι με κιτρινοπα λυλύδια. Το ανάστιμά-τις έμιαζε βαρέλι κε γι'

αφτο να βρις τι μέσι-τις ίταν τόσο δίσκολο, όπος κε να ιδις τι μίτι-συ, χορις καθρέφτι. Ι γάμπες-τις κοντες, σαν διο μαξιλαράκια. Δυλιά-τις τα σύσυρα, έτρογε προι γλικο απο κοκινογύλι, έβριζε περίφιμα, κε μ' όλες αφτες τις πικιλόμορφες ασχολίες-τις, ι φισιογνομία-τις ύτε στιγμι άλαζε έκφρασι, προτέριμα, πυ τό'χυνε μονάχα ι γινέκες.

Μόλις ίρθε ι Αγάφια Φεντοσέεβνα, όλα γένικαν άνο-κάτο. «Ιβαν Νικιφόροβιτς, μι φιλιόνεσε μαζί-το, κι ύτε να τυ ζιτίσις σιχόρισι. Την καταστροφί-συ γιρέβι, δεν κσέρις τι άνθροπος ίνε!» Τυ τά'πσαλε, τυ τά'πσαλε ι αναθεματιζμένι κ' έκαμε κίνο, πυ ο Ιβαν Νικιφόροβιτς, ύτε το φαντάζονταν για τον Ιβαν Ιβάνοβιτς.

Αλάκσανε όλα· αν ο γιτονικος σκίλος φένονταν πυθενα στιν αβλι, τον στρόνανε στο κσίλο, μ' ότι τίχενε· τα πεδάκια, πυ δρασκελίζανε το φράχτι, γιρίζανε πίσο με κλάματα, με ανασικομένα τα πυκαμισάκια κε με βιτσιες στις πλάτες-τυς. Ακόμα κ' ι ιπιρέτρια, όταν ο Ιβαν Ιβάνοβιτς ίθελε να τι ροτίσι για κάτι-τι, έκανε τέτιο μύτρο, πυ ο Ιβαν Ιβάνοβιτς, άνθροπος ντελικάτος, έφτινε κε πσιθίριζε μονάχα. „Χαμένι γινέκα! Χιρότερι απο τ' αφεντικό-τις!"

Στο τέλος, για κορίφομα τις προζβολις, ο μισιτος γίτονας έφκιασε αντίκρι-τυ, στο μέρος τυ φράχτι, απ' όπυ περνύσαν απ' τι μια αβλι στιν άλι, κοτέτσι για τις χίνες, με ιδιέτερο σκοπο, να περισέπσι περισότερο τιν προζβολι. Αφτο το αντιπαθιτικότατο για τον Ιβαν Ιβάνοβιτς κοτέτσι χτίστικε με διαβολεμένι γλιγοράδα, σε μια μέρα.

Την πσιχι τυ Ιβαν Ιβάνοβιτς πλιμίρισε ι κακία κε το πάθος τις εκδίκισις. Δεν εκσοτερίκεψε την αγανάκτισί-τυ, αν κε το κοτέτσι σκέπασε μέρος κι απ' τι δικί-τυ

τι γι. Ι καρδία-τυ όμος χτιπύσε δινατα, κε τυ ίταν πολι δίσκολο να διατιρι φενομενικι ιρεμία.

Ετσι κε πέρασε τιν ιμέρα. Επακολύθισε ι νίχτα... Ο! αν ίμυνα καλιτέχνις ζογράφος, θα περιέγραφα θαβμάσια τις χάρες τις νίχτας! Θα ζογράφιζα, πός κιμάτε όλο το Μίργοροντ, πὸς αγριπνυν ακίνιτα πάνο-τυ τ'αμέτριτα άστρα τ' υρανυ, πό; στι φενομενικι απόλιτι σιγι αντιλαλυν τα κοντινα κε τ' απόμακρα γαβγιτα τον σκιλιον, πός δίπλα-τυς σιγοπερνα ο εροτεμένος κανδιλανάφτις κε δρασκελίζι τι φραγι με τόλμι ιπότι, πός ι ά;πρι τίχι τον σπιτιον, λυζμένι απ' το φος τυ φενκαριυ, φαντάζυνε πιο άσπρι, πιο σκοτινα τα δέντρα, πυ τυς σκιάζυν, πός τα λύλυδα κ' ι κιμιζμένι χλόι εβοδιάζυν δινατότερα, κ' ι γρὶλι, ι ανίσιχι τις νίχτας ιπότες, αρμονικα, απ' όλες τις γονίες τονίζυν το νανυριστικο τραγύδι-τυς. Ακόμι θα ζογράφιζα, πός σε μία απ' αφτες τις καμιλες, χομάτινες καλίβες, κοπέλα μαβρομὰτα με τρέμοντα, τα μαλακα στίθι τις, κιμάτε μονάχι κε ονιρέβετε υσάρο μαβρομύστακο με σπάθα κε σπιρύνια, εκι πυ το φος τυ φενκαριυ χαιδέβι τα ρόδα τυ προσόπυ-τις. Ακόμα θα ζογρὰφιζα, πός ξαπλόνετε πάνο στον άσπρο, φενκαρόφοτο δρόμο ι σκια τις νιχτερίδας, πυ κάθετε στιν ασπροβαμένι καπνοδόχο τυ σπιτιυ...

Αμφιβάλο όμος, αν θα μπορύσα να ζογραφίσο τον Ιβαν Ιβάνοβιτς, πυ βγίκε ετύτι τι νὶχτα, με το πριόνι στο χὲρι. Τί πικιλία εσθιμάτον, ζογραφιζμένον στιν όπσι-τυ! Λαφρα, λαφρα κε σκίφτοντας ζίγοσε στο νεόχτιστο κοτέτσι. Τα σκιλια τυ Ιβαν Νικιφόροβιτς δεν ίσαν πλιροφοριμένα για το μάλομα, τον άφισαν, σαν παλιο γνόριμο, να πλισιάσι στο κοτέτσι, πυ στιρίζονταν ολόκλιρο πάνο σε τέσερες δρίινυς στίλυς. Ζιγόνοντας τον πλισιέστερο στίλο ο Ιβαν Ιβάνοβιτς, φύχτοσε το πριόνι

κι άρχισε να πριονίζι. Ο θόριβος τυ πριονιυ τον έκαμε να σταματίσι κάθε λίγο κε λιγάκι, ι ανάμνισι όμος τις προζβολις τον ενεθάρινε. Ο πρότος στιλος πριονίστικε κι ο Ιβαν Ιβάνοβιτς βάλθικε να πριονίσι το δέφτερο. Εχςαφνα έβγαλε φο ι τρόμυ κ' έμινε ακίνιτος· τυ φάνικε, ςαν να ίδε πεθαμένο. Γρίγορα όμος ίρθε στα σινκαλά-τυ, όταν βεβεόθικε, ότι το αντικίμενο τυ φόβυ-τυ ίταν μια χίνα, που τυ άπλοσε το λεμό-τις. Εφτισε, κε κςανάρχισε τι δυλιά-τυ. Πριονίστικε κι ο δέφτερος στίλος, το ικοδόμιμα σαλέφτικε. Οταν καταπιάστικε με τον τρίτο στίλο, ι καρδιά τυ άρχισε να χτιπα τόσο δινατα, που κάμποσες φορες σταμάτισε τιν εργασία. Ιτανε σχεδον κομένο το μισο, όταν το ετιμόροπο ικοδόμιμα ταλαντέφθικε στα γερα... Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς μόλις πρόφτασε να τραβιχτι πίσο κε το χτίριο έπεσε, με δινατο γδύπο. Αρπακσε το πριόνι κε τρέμοντας απ' το φόβο, γίρισε πίσο, ρίχτικε στο κρεβάτι, μι τολμόντας να κιτάκσι ύτε απ' το παράθιρο τα αποτελέζματα τυ ριψοκίνδινο έργυ-τυ. Τυ φάνικε, ότι όλι απ' το σπίτι τυ Ιβαν Νικιφόροβιτς μαζόχτικαν στιν αβλι· ο Ιβαν Νικιφόροβιτς, το πεδι με το συρτύκο ίσαμε τις μίτες τον ποδιόν-τυ, ι γρια ι ιπιρέτρια, κε όλι-τυς με τρίκρανα ιπο τιν αρχιγία τις Αγάφιας Φεντοσέεβνας, έρχοντε να ριμάκσυνε κε να καταστρέψυνε το σπίτι-τυ.

Ολι τιν άλι μερα ο Ιβαν Ιβάνοβιτς ςαν να ίχε πιρετο. Τυ πέρασε ι ιδέα, ότι ο μισιτος γίτονας, για εκδίκισι θα έκεε το σπίτι-τυ. Κε γι' αφτο έδοσε διαταγες στι Γάπκα να κιτάζι κάθε όρα κε στιγμι, να μι βάλανε πυθενα άχιρα. Επι τέλυς, για να προλάβι τον Ιβαν Νικιφόροβιτς, αποφάσισε να προφτάσι πρότος κε να τον ενάκσι στο περιφεριακο δικαστίριο τυ Μίργοροντ. Τα αποτελέζματα μπορι να τα μάθι κανις απ' το επόμενο κεφάλεο.

ΚΕΦΑΛΕΟ IV.

ΓΙΑ ΤΟ ΤΙ ΓΕΝΙΚΕ ΣΤΙΝ ΕΘΥΣΑ ΤΥ ΠΕΡΙΦΕΡΙΑΚΥ ΔΙΚΑΣΤΙΡΙΥ ΤΥ ΜΙΡΓΟΡΟΝΤ.

Περίφιμι πόλι το Μίργοροντ! Κε τί κτίρια δεν έχι εδο: αχιρόςκεπα, κεραμιδόςκεπα ακόμα κε ςανιδόςκεπα. Δεξςια δρόμος, αριςτερα δρόμος, παντυ όμορφι φραγι· περιπλοκάδες απο βριονίες, γλάςτρες, πίςο ιλιοτρόπια, με τα ιλιόμορφα κεφάλια-τυς, κόκινο μάκο, κι ανάμεςα απ' τιν πραςινάδα μεγάλες κολοκίθες... Εκςέςιο πράγμα. Ι φράχτες, φορτομένι πάντα μ' αντικίμενα, πυ αφκςάνυν τι ζογραφικότιτα τυ θεάματος· τεντομένα ςκινια, πυκάμιςα, βρακια. Στο Μίργοροντ δεν γίνοντε κλεπςιες κι αρπαγες, κε γι' αφτο καθένας κρεμνάι, ό,τι θέλι. Αν θα περάςετε ςτιν πλατία, ὶμε βέβεος, ότι θα ςταματίςετε λίγο, για να θαβμάςετε τι θέα, πυ ανίγετε μπροςτά-ςας. Θα ιδίτε βάλτο! Θαβμάςιο βάλτο, μοναδικο, πυ δεν τίχατε αλυ πυθενα! Ο βάλτος καταλαμβάνι ςχεδον όλι τιν πλατία. Πανόριος βάλτος! Σπίτια κε ςπιτάκια, πυ απο μακρια φαντάζυν θιμονιες, τον τριγιρίζυν κε χέροντε τιν ομορφάδα-τυ.

Το κατ'εμε το καλίτερο ικοδόμιμα ίνε το δικαςτίριο. Απο δρίινο κςίλο, ίτε απο ςιμίδα ίνε καμομένο, για μένα αδιάφορο. Μα, αγαπιτί μυ κίριι, μι το κςεχνάτε, ότι έχι οχτο παράθιρα! Οχτο παράθιρα κατα ςιρα, πυ βλέπυν ςτιν πλατία κε ςεργιανάνε τιν έκταςι τυ νερυ, πυ ανάφερα κε τιν οπία ο δίμαρχος ονομάζι λίμνι! Μονάχα το δικαςτίριο ίνε βαμένο γρανίτι χρόμα, τα λιπα ικοδομίματα τυ Μίργοροντ ὶνε όλα αςπροβαμένα. Ι ςτέγι-τυ ίνε ςανιδένια κε θάτανε βαμένι κόκινι, αν ι ιπάλιλι τυ γραφίυ δεν τρόγανε τον κερο τις νιςτίας, το έτιμο για το μπογιάτιςμα λάδι, καβυρδιςμένο με

χρεμίδι. Κε έτςι ι ςτέγι έμινε αμπογιάτιςτι. Προς το μέρος τις πλατίας εκςέχι ο εκςόςτις, ςτον οπίο ςιχνα μαζέβοντε κότες, γιατι ίνε ςχεδον πάντα ςτρομένος με πςίχυλα κε άλα φαγόςιμα, πράμα, πυ γίνετε όχι χορις ςκοπο, κε όχι μονάχα απ' τιν απροςεκςία τον θαμόνον τυ δικαςτιρίυ. Το όλο ικοδόμιμα ίνε χοριζμένο ςε διο μέρι· το καθαφτο δικαςτίριο κε το κρατιτίριο. Το καθαφτο δικαςτίριο αποτελίτε απο διο δομάτια καθαρα, αςπριζμένα. Το μπροςτινο ίνε προοριζμένο για τυς θαμόνες, ςτο πιςινο βρίςκετε τραπέζι, ςκεπαζμένο με μελανολεκέδες. Πάνο ςτο τραπέζι μικρος καθρέφτις. Γίρο τέςερα δρίινα ςκαμνια, με ιπςιλα εριςίνοτα, μπροςτα ςτυς τίχυς ςιδερόςκεπα κιβότια, όπυ φιλάγονταν ςτίβες δικόγραφα. Πάνο ς'ένα απ'αφτα τα κιβότια ςτι ςτιγμι, πυ περιγράφυμε, βρίςκονταν ένα ιπόδιμα, αλιμένο με λύςτρο.

Το δικαςτίριο ςινεδρίαζε απ'το προι. Ο δικαςτις παχίςαρκος άνθροπος, λίγο λεπτότερος απ' τον Ιβαν Νικιφόροβιτς, με αγαθι φιςιογνομία, λιγδομένι ρόμπα, με τιν πίπα ςτο ςτόμα κε ποτίρι τςάι μπροςτά-τυ, κυβέντιαζε με τον βοιθό-τυ. Τα χίλι τυ δικαςτι ίταν όλος διόλυ κοντα ςτι μίτι-τυ, κε γι'αφτο ι μίτι-τυ μπορύςε να ρυφάι απ'το άνο χίλος με τι μεγαλίτερι εφχέρια. Το χίλος αφτο τυ χριςίμεβε κε για ταμπακοθίκι, γιατι το ταμπάκο, πυ διεφθίνονταν ςτι μίτι, ςχεδον πάντα, αποταμιέβονταν πάνο ς'αφτο. Οπος ίπαμε, ο δικαςτις κυβέντιαζε με τον βοιθό-τυ. Κςιπόλιτο κορίτςι κρατύςε ςε μικρι απόςταςι το δίςκο με τα ποτίρια.

Στιν άλι άκρι τυ τραπεζιυ ο γραματέας διαβάζι τιν δικαςτικι απόφαςι, με τέτιο μονότονο κε νανυριςτικο ίφος, πυ κι ο ίδιος ο κατάδικος, ακύοντάς-τον, θα κιμόντανε. Κε πρότα απ'όλυς θα τόκανε, αφτο ο δικα-

ςτις, αν δεν ίταν απαςχολιμένος ςτο αναμεταχςι με ςπουδέα ςινομιλία.

— Επίτιδες φρόντιςα να μάθο, — έλεγε ο δικαςτις, ροφόντας τ;άι απ'το χριομένο ποτίρι, — με πιό τρόπο μπορύνε να κελαδύνε όμορφα. Διο χρόνια πριν ίχα ένα περίφιμο πςαροπùλι. Κι άκςαφνα χάλαςε ι φονὶ-τυ, àρχιςε να κελαδι, δεν κςέρο κ'εγο πός. Οςο προχορύςε χιρότερα κε χιρότερα· τρàβλιζε, βρàχνιαζε, κατάντιςε για πέταμα! Τί τρέχι; Απλύςτατο πράγμα, νά τι γίνετε. Φιτρòνι κάτο απ'το λαρινκάκι τυ ςπιρι, μικρότερο απο ένα μπιζελάκι. Φτάνι αφτο το ςπιρàκι να το κεντίςετε με βελόνα. Μυ τὄμαθε αφτο ο Ζαχαρ Προκόφιεβιτς, κε να ςας πο, αν θέλετε να μάθετε, πος έτιχε. Τον επεςκέφτικα μια μέρα...

— Επιτρέπετε, Ντεμιαν Ντεμιάνοβιτς, να διαβάςο τιν àλι; — τον διέκοπςε ο γραματέας, αφυ περάςανε κάμποςα λεπτα ίςτερα απ' τιν ανάγνοςι τις πρότις απόφαςις.

— Τιν τελιòςατε τιν πρότι; τόςο γλίγορα; Εγο δεν άκυςα τίποτε! Πὔν'τινα; Δόςτε-μυ να τιν ιπογράπςο. Αλο τί έχομε;

— Τιν ιπόθεςι τυ κοζάκυ Μποκìτκα για τιν κλοπι τις αγελάδας.

— Καλα, διαβάςτε-τιν. Πυ λες, τον επεςκέφθικα μια μέρα... Μπορο μάλιςτα να ςας πο με λεπτομέριες, πός με φίλεπςε. Με τι βότκα ίχε ςτο τραπέζι κε μοναδικι οςετρίνα! Οχι δικί-μας οςετρίνα με τιν οπìα (ς' αφτο το μέρος τις περιγραφις ο δικαςτις πλατάγιςε τι γλόςα-τυ κε χαμογέλαςε, εχι πυ ι μίτι-τυ τράβιχςε τι ςινιθιςμένι πρέζα-τις απ'το εναποταμιεβμένο ςτο άνο χίλος-τυ ταμπάκο) μας εφοδιάζι το δικό-μας μπακάλικο τυ Μίργοροντ. Θρίςα δεν έφαγα, γιατι, όπος κςέρετε,

μυ προκσενι στομαχικες κσινίλες. Χαβιάρι έφαγα. Περίφιμο χαβιάρι, εκσέσιο! Επιτα ίπια ροδακινόβοτκα, καταςταλαγμένι με θερμασοβότανο. Ιχε κε βότκα απο ζαφορα, μα αφτίνα, όπος κσέρετε, εγο δεν τιν μεταχιρίζυμε. Καλο πράγμα ίνε: ορεχτικο, ανίγι το δρόμο τυ φαγιτυ, όπος ςινιθίζυν να λένε... Ο, κερυς κε χρόνια έχυμε να ςας ιδύμε, — φόνακςε άκςαφνα ο δικαςτις, βλέποντας τον Ιβαν Ιβάνοβιτς, πυ έμπενε ςτιν έθυςα.

— Ο θεος βοιθος, ςας έφχομε ιγία! — ίπε ο Ιβαν Ιβάνοβιτς, χερετόντας ς'όλες τις μεριες, με τιν ιδιάζυςα ς'αφτον κε μόνο ακςιοπρέπια. Θεέ μυ! Πος κατόρθονε να γοιτέβι με τα φερςίματά-τυ όλυς τυς γίρο αφτος ο άνθροπος! Τέτιυς λεπτυς τρόπυς δεν ςινάντιςα αλυ πυθενα. Κι ο ίδιος ςινεςθάνονταν τιν ακςία-τυ κε γι'αφτο τιν γενικι προς αφτον εκτίμιςι τιν θεορύςε καθίκον τυ καθενος. Ο ίδιος ο δικαςτις πρότινε κάθιςμα ςτον Ιβαν Ιβάνοβιτς κ'ι μίτι-τυ απερόφιςε απ' το επάνο χίλος όλι τιν εναπομίναςα ποσότιτα τυ ταμπάκυ, ςιμίο αλάνθαςτο τις μεγάλις-τυ εφχαρίςτιςις.

— Με τί κε πός να ςας τιμίςυμε, Ιβαν Ιβάνοβιτς! Εβαρεςτιθίτε, παρακαλο, ένα ποτίρι τςάι!

— Οχι, πολι ςας εφχαριςτο, — απάντιςε ο Ιβαν Ιβάνοβιτς, χερέτιςε κε κάθιςε.

— Κάμετὲ-μας τι χάρι, ένα ποτιράκι μόνο! — επανάλαβε ο δικαςτις.

— Οχι, εφχαριςτο. Πολι ςας εφχαριςτο για τι φιλοκςενία-ςας, — απάντιςε ο Ιβαν Ιβάνοβιτς, χερέτιςε κε κάθιςε.

— Ενα ποτίρι, — επανάλαβε ο δικαςτις.

— Οχι, μι ανιςιχίτε, Ντεμιαν Ντεμιάνοβιτς! — Κε επι τύτις ο Ιβαν Ιβάνοβιτς χερέτιςε κε κάθιςε.

— Ενα ποτίρι;

— Το θέλιμά-σας! μόνο ένα ποτίρι! — απάνκιλε ο Ιβαν Ιβάνοβιτς κι άπλοσε το χέρι στο δίσκο.

— Θε κε κίριε! Πιά άβιςο λεπτότιτας μπορι να επιτίχι ένας άνθροπος! Αδίνατο να παραστένι κανις με λέκςις, πόςο εφχάριστι εντίποςι προκςενυν τέτια φερςίματα.

— Δεν εβαρεστίςθε κανένα ακόμα ποτιράκι;

— Ταπινότατα εφχαριςτο, — απάντιςε ο Ιβαν Ιβάνοβιτς, τοποθετόντας στο δίςκο αναςτραμένα το ποτίρι κε χερετόντας.

— Κάμετέ-μας τι χάρι, Ιβαν Ιβάνοβιτς!

— Δε μπορο. Ιπερεφχαριστο. — Επιτύτις ο Ιβαν Ιβάνοβιτς εχερέτιςε κε κάθιςε.

— Ιβαν Ιβάνοβιτς! για τι φιλία-μας, ένα ποτιράκι.

— Οχι, με ιποχρεόςατε με τι φιλοκςενία-ςας! Κε λέγοντας αφτα ο Ιβαν Ιβάνοβιτς χερέτιςε κε κάθιςε.

— Ποτιράκι, ένα μόνο ποτιράκι!

Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς άπλοςε το χέρι στο δίςκο κε πίρε το ποτίρι.

Φτύ-ςυ, διάβολε! Πός βρίςκετε άνθροπος, πυ κςέρι να βαςτα έτςι τιν ακςιοπρέπιά-τυ.

— Εγο, Ντεμιαν Ντεμιάνοβιτς, — άρχιςε ο Ιβαν Ιβάνοβιτς, ροφόντας τιν τελεφτέα σταγόνα τυ ποτιριυ,— έρχομε ς' εςας, για ςοβαρι ιπόθεςι. Δίνο αναφορα — εκςακολύθιςε, τοποθετόντας το ποτίρι πάνο στο δίςκο,— δίνο αναφορα εναντίον εχθρυ, θανάςιμυ εχθρυ.

— Εναντίον τίνος;

— Εναντίον τυ Ιβαν Νικιφόροβιτς Ντοβγοτςχυν!

Ο δικαστις λίγο έλιπςε να πέςι απ' το ςκαμνι.

— Τί μυ λέτε; — ίπε, χτιπόντας τα χέρια. — Ιβαν Ιβάνοβιτς, εςις;!

— Ι ίδιι βλέπετε, πος εγο.

— Ο θεος κι όλι ι άγιι μαζί-σας! Πός, εσις, Ιβαν Ιβάνοβιτς, εχτρος του Ιβαν Νικιφόροβιτς! Τα χίλι τα δικά-σας προφέρανε αφτι τι λέχσι; Επαναλάβετέ-τιν! Δεν ίνε κανένας κριμένος πίσο-μας, κε μιλα αντι εσας;..

— Τί το παράκσενο! Δεν μπορο να τον βλέπο! Με πρόζβαλε θανάσιμα, ρεζίλεψε τιν τιμί-μυ!

— Παναγία τριας! Πος μπορο πια να δίνο πίστι στα λόγια τις μανύλας-μυ, που κάθε μέρα, που μαλόνο με τιν αδελφί-μυ, λέγι: „Εσις, πεδια, φέρεστε ανάμεσάσας, σαν σκιλια. Τυλάχιστον αν πέρνατε παράδιγμα απ' τον Ιβαν Ιβάνοβιτς κε τον Ιβαν Νικιφόροβιτς! Νά τι φίλι, μα τί φίλι, αχόριστο ζεβγάρι, με αξία άνθροπι."— Αμα κε φίλι! Για πέτε-μυ, παρακαλο, πια ι ετία, τί σιμβένι;

— Πολι λεπτι ιπόθεσι, Ντεμιαν Ντεμιάνοβιτς, που με λόγια δεν λέγετε. Διατάκστε καλίτερα να διαβαστι ι αναφορα. Ορίστε, πάρτε απ' αφτι τι μερια καλίτερα.

— Διαβάστε, Ταρας Τιχόνοβιτς! — ίπε ο δικαστις, γιρνόντας στον γραματέα.

Ο Ταρας Τιχόνοβιτς πίρε τιν αναφορα, τράβιχσε τι μίκσα-του με τα διο του δάχτιλα, όπος σινιθίζουν όλι ι γραματις τον περιφεριακον δικαστιρίον, κε άρχισε να διαβάζι.

„Απο τον ντβοριάνο κε πομέσσικο τις περιφερίας Μίργοροντ, Ιβαν Ιβανοφ ιον, Περερεπένκο, αναφορα, ος εκσις:

1). Ο γνοστος ις όλον τον κόζμο δια τιν ασέβιαν κε τα ιπερβένοντα κάθε μέτρον ανομίας στιγερα αφτου κακυργίματα, ντβοριάνος Ιβαν Νικιφόροφ ιος, Ντοβγοτσχουν, εν έτι 1810, ιμέρα Ιυλίυ 7, επέριψεν επ' εμε θανατιφόρον προζβολιν, προσοπικος θίγυσαν τιν τιμίν-μυ, εκσίσυ ταπινόνυσαν κε προζβάλυσαν τον τίτλον τον ιδικόν-

μυ κε τις ικογενίας-μυ. Υτος ο εβγενις, κε προς τύτις βδελιρος την όψιν, κέκτιτε χαρακτίρα ιβριστικον κε πλίρι διαφόρον βλασφιμιον κε ιβριστικον λόγον!"

Εδο πέρα ο γραματέας σταμάτισε λιγάκι, για να τραβίκσι κσανα τι μίκσα-τυ, κι ο δικαστις δίπλοσε με σεβαζμο τα χέρια, λέγοντας μέσα-τυ: „Θέε-μυ, τί κοντίλι! Πός γράφι αφτος ο άνθροπος!"

Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς παρακάλεσε να εκσακολυθίσυν την ανάγνοσι, κε ο Ταρας Τιχόνοβιτς εκσακολύθισε.

„Ο αναφερόμενος ντβοριάνος Ιβαν Νικιφόροφ ιος, Ντοβγοτσχυν, όταν ίλθον ις αφτον με φιλικας προτάσις, με ονόμασε διμοσία, με το εσχρον κε ιβριστικον δια την τιμίν-μυ όνομα, τυτέστιν χίναρον, γνοστυ όντος ις πάσαν την περιφέριαν τυ Μίργοροντ, ότι υδέποτε ονομάσθιν κε υδέποτε ις το εκσις θα ονομάζομε με το όνομα τυ βδελιρυ αφτυ ζόυ. Κε απόδικσιν τις εβγενυς καταγογίσμυ, ότι ις το μιτρόον, το εβρισκόμενον εν το ναο τον Τριον ιεραρχον, ίνε ενγεγραμένι ι ιμέρα τις γενίσεός-μυ, ος κε τις βαπσίσεος. Χίναρος δε, ος γνορίζυσι πάντες ι πεπεδεβμένι κε επιστίμονες, ίνε πτινον κε υχι άνθροπος. Κε όχι μόνον ύτι, αλα κε ι φιτίσαντες ις σεμινάρια γνορίζυσι τύτο. Ο ριθις όμος κακοίθις ντβοριάνος, γνορίζον πάντα τάφτα, δι' υδεν άλο, αλα μόνον δια να επιφέρι θανάσιμον προσβολιν ις τον τίτλον κε την τιμίν-μυ, με ίβρισε με την βδελιραν αφτιν λέκσιν.

2). Υτος ο ίδιος, ο ανακσιοπρεπις κε υτιδανος ντβοριάνος, επεβυλέφθι την πατρικιν περιυσίαν-μυ, την περιελθύσαν ις εμε δια πνεβματικις διαθίκις τυ μακαρία τι μνίμι Ιβαν Ονίσιεφ ιυ, Περερεπένκο, κε εναντίον παντος νόμυ μετέφερε την χινόμανδραν αφτυ ακριβος απέναντι τυ εμυ εκσό:τυ, όπερ κε εγένετο υχι δι' άλον σκοπον, αλα μόνον ίνα χιροτερέψι την γενομένιν ις εμε προ-

..ιν. Κε γαρ ι χινόμανδρα μέχρι τύδε εβρίςκετο ις άλον τόπον κε ίτο επαρχύντος ςτερεα. Αλα ο ανόσιος ςκοπος τυ άνο ριθέντος εβγενυ; ςινίςτατο ις τύτο μόνον, ι: το να με καταςτίςι θεατιν κε μάρτιρα αναχςίον θεαμάτον, διότι χάνις, ος γνοςτον άνθροπος δεν πιγένι ις τιν μάνδρα κε ιδίος τιν τον χινον δια εφπρεπι εργαςίαν. Δια τυ παρανόμυ τύτυ διαβίματος δίο έμπροςθεν ινία τυ αρότρυ αφίρεςαν ιδικίν-μυ γιν, δοριθίςαν εμι, ζόντος έτι τυ γενίτορος εμυ, τυ μακαρία τι μνίμι Ιβαν Ονίςιεφ ιυ, τυ Περερεπένκο, γις, ι οπία αρχίζι απο το αμπάριον κε κατ' εφθίαν γραμιν φθάνι έος ις το μέρος, ένθα ι γινέκες πλίνυν τα ανχία, τα χινος λεγόμενα τςυκάλια.

3). Ο άνοθεν ριθις ντβοριάνος τυ οπίυ ίδι το όνομα κε το επίθετον εμπνέι αιδίαν, τρέφι εν τι ψιχι αφτυ τον πονιρον ςκοπον, ίνα με πιρπολίςι εν το ιδίο ίκο-μυ. Κε αλάνθαςτα τύτυ ςιμία καταφένοντε εκ τον εχςις: 1-ον. Υτος ο κακόβυλος ντβοριάνος ίρχιςε να εχςέρχετε ςιχνα εκ τις ικίας-τυ, όπερ δεν ςινέβενε προιγομένος υδέποτε, ος οκνιρυ όντος κε ιπερςοματόδυς ατόμυ. 2-ον. Εν το δοματίο τις ιπιρεςίας αφτυ, τυ ςινινομένυ μετα τυ περιφράγματος, τυ ςινορέβοντος με τιν εμιν ιδιοκτιςίαν, τιν δοριθίςαν εμι ιπο τυ μακαρίτυ γενίτορός-μυ, τυ μακαρία τι μνίμι Ιβαν Ονίςιεφ ιυ, Περερεπένκο, καθ' εκάςτιν, κε αςινιθίςτος εκςακολυθιτικος κέι φος, αλάνθαςτον ςιμίον τον πιρπολιτικον ςχεδίον-τυ, διότι άλοτε, ος γλίςχρος κε φιλάργιρος, υχι μόνον αλιματοκίριον, αλ' υδε λιχνάριον επέτρεπε να και.

Επι τύτις, παρακαλο, όπος τον ιριμένον ντβοριάνον, Ιβαν Νικιφόροφ ιον, Ντοβγοτςχυν, ενεχόμενον επι εμπριζμο, επι προςβολι τυ τίτλυ, τυ ονόματος κε τις ικογενίας-μυ, επι λιςτρικο ςφετεριζμο κςένις ιδιοκτιςίας, κε όπερ κε το κιριότερον δια τιν φάβλον κε αχςιοκατά-

κριτον προςκόλιςιν επι τυ ονόματός-μυ τυ τίτλυ χίναρος, ιποβάλετε ις πρόςτιμον, ις πλιρομιν τον ζιμιον, τας οπίας μι επροχςένιςε, κε τον ίδιον, ος παραβάτιν τυ νόμυ αλιςοδεμένον οδιγίςετε ις τας φιλακας τις πόλεος, κε όπος άνεφ αργοπορίας κε ανιπερθέτος εκδόςιτε απόφαςιν επι τις αναφοράς-μυ τάφτις. Σινέταχςε κε έγραπςε τιν παρύςα ο ντβοριάνος κε πομέςςικος τις περιφερίας Μίργοροντ Ιβαν Ιβάνοφ ιος, Περερεπένκο."

Ιςτερα απ' τιν ανάγνοςι τις έτιςις, ο δικαςτις πλιςίαςε τον Ιβαν Ιβάνοβιτς, τον έπιαςε απ' το κυμπι κε άρχιςε να τυ μιλα ςχεδον ος εκςις: „Τί ίν' αφτά-ςας τα χαμόματα, Ιβαν Ιβάνοβιτς; Θεο δεν φοβάςτε; Πάρτε πίςο τιν αναφορά-ςας, ςτίλτε-τιν ςτο διάβολο. Δόςτε χέρι με τον Ιβαν Νικιφόροβιτς, φιλιθίτε, αγοράςτε ςαντορινο χραςι, ίτε τις Νικόπολις, ίτε τυλάχιςτον ετιμάςτε πυνςς κε προςκαλέςτε κ' εμένα! Ας πιύμε μαζι, κι ας κςεχάςυμε όλα."

— Οχι, Ντεμιαν Ντεμιάνοβιτς, δεν ιν' έτςι, — ίπε ο Ιβαν Ιβάνοβιτς με ςοβαρότιτα, πυ τυ τέριαζε κι όλα. — Δεν ίνε δυλια, πυ μπορι να τελιόςι ιρινικα! Χέρετε, χέρετε κε ςις κίριι! — εχςακολύθιςε με τιν ίδια ςοβαρότιτα, αποτινόμενος ςε όλυς. — Ελπίζο, ότι ι έτιςί-μυ θα πάρι τιν πρέπυςα κατέφθινςι, — κε βγίκε προς μεγάλι έκπλιχςι τον παρεβριςκομένον.

Ο δικαςτις κάθονταν, χορις να εχςτομίζι λέχςι, ο γραματέας τραβύςε ταμπάκο, ι άνθροπι τυ γραφίυ αναποδογίριςαν το ςπαζμένο τςυκαλάκι, πυ χριςίμεβε για μελανοδοχίο, κι ο ίδιος ο δικαςτις, ςτιν αφιριμάδα-τυ, ανακάτονε με τα δάχτιλα τι χιμένι πάνο ςτο τραπέζι μελάνι.

— Πός ςας φένετε Ντοροφέι Τροφίμοβιτς; — ίπε ο δικαςτις, ίςτερα απο μικρι πάφςι, αποτινόμενος ςτον αποδικαςτι.

— Δε μπορο να πο τίποτε, — απάντιςε εχίνος.

— Δυλιες πυ γίνοντε, — εχςαχολύθιςε ο διχαςτις. Δεν πρόφταςε να τελιόςι τι φράςι-τυ ι πόρτα έτριχςε, χε το μπροςτινο ίμιςι τυ Ιβαν Νιχιφόροβιτς πρόβαλε ςτιν έθυςα. Το άλο το μιςό-τυ èμινε ςτο διάδρομο. Ι εμφάνιςι τυ Ιβαν Νιχιφόροβιτς χε ςτο διχαςτίριο μàλιςτα, ίταν τόςο αςινίθιςτο φενόμενο, όςτε ο διχαςτις φόναχςε με έχπλιχςι χι ο γραματέας διέχοπςε τιν ανάγνοςι. Ενας απ' τυς γραφιάδες με χαςτόρινο μιςοφράχο àρπαχςε με τα χίλι το χοντίλι-τυ, ο άλος χατέπιε μίγα. Αχόμα χι ο εχτελόντας χαθίχοντα θιρορυ χε απεςταλμένυ απόμαχος, πυ ίςαμε χίνι τι ςτιγμι ςτεχόντανε χοντα ςτιν πόρτα, χςίνοντας τι λιγδομένι, με το μπάλομα ςτις πλάτες ρυμπάχα-τυ, ορθάνιχςε το ςτόμα χ' επάτιςε ςε χαπιανυ τον χάλο.

— Απο πύ χε πός; Πός παν τα χέιφια-ςας, Ιβαν Νιχιφόροβιτς;

Ο Ιβαν Νιχιφόροβιτς ύτε πεθαμένος, μα χι ύτε ζοντανος. Σφινόθιχε ανάμεςα ςτυς διο παραςτàτες τις πόρτας χε δεν μπορύςε να χάμι βίμα, ύτε εμπρος χε ύτε πίςο. Τυ χάχυ ο διχαςτις φόναζε να βοιθίςυν απ' το διάδρομο τον Ιβαν Νιχιφόροβιτς, για να μπι ςτιν έθυςα. Στο διάδρομο βριςχόντανε μονάχα μια γρια με έτιςι, πυ αν χε τον ςχυντύςε με τα χοχαλιάριχα χέρια χε μ' όλιτις τι δίναμι, δεν χατόρθονε τίποτε. Στιν επιχίριςι ανεμίχθιχε ένας απ' τυς γραφιάδες, με πλατια χίλι, φαρδιες ομοπλάτες, χοντρι μίτι, αλίθορα, μεθιςμένα ματια χε τριπιμένυς ανχύφες. Ζίγοςε το μπροςτινο ίμιςι τυ Ιβαν Νιχιφόροβιτς, τυ ςτάβροςε τα χέρια, ςαν μορυ πεδιυ, ènεπςε τυ γέρυ απόμαχυ, πυ αχύμπιςε το γόνατο ςτιν χιλια τυ Ιβαν Νιχιφόροβιτς, χε μι δίνοντας αχρόαςι ςτα παραπονετιχα γονχιτά-τυ, τον βγάλανε ςτο διά-

δρομο. Κσεμαντάλοσαν, άνιχσαν κε το άλο φίλο τις πόρτας. Στυς ιπερβολικυς κόπυς, πυ κατέβαλαν για το κατόρθομά-τυς ο γραφιας κε ο βοιθός-τυ απόμαχος, σκορπίσανε με τιν αναπνοί-τυς τέτιες δινατες μιρυδιες, πυ μετέβαλαν τιν έθυσα τυ δικαστιρίυ σε σαλόνι καπιλιυ.

— Μίπος κε σας πλιγόσανε πυθενα, Ιβαν Νικιφόροβιτς; Θα πο τις μάνας να σας στίλι αλιφι, να τρίψετε τις πλάτες κε τι μέσι-σας, κε θα σας περάσυν αμέσος ι πόνι.

Ο Ιβαν Νικιφόροβιτς ρίχτικε πάνο στο σκαμνι κ' εκτος απο παρατεταμένα οχαίζματα δεν άκυες τίποτε άλο απ' το στόμα-τυ. Επιτέλυς, με αδίνατι, μόλις ακυόμενι απ' τιν κύρασι φονι, πρόφερε το σινιθιζμένο-τυ «ορίσατε» κ' επρόσθεσε βγάζοντας απ' τιν τσέπι τι ταμπακέρα-τυ, „ορίστε, πάρτε!"

— Χέρο πολι, πυ σας βλέπο, — απάντισε ο δικαστις. — Μολατάφτα δεν μπορο να ενοίσο, τί σας παρεκίνισε να κάμετε τον κόπο κε να μας χαρίσετε μια τέτια αναπάντεχι εφχαρίστισι.

— Με έτισι... μόλις μπόρεσε να πι ο Ιβαν Νικιφόροβιτς.

— Με έτισι; τί έτισι;

— Αναφορα... (το άσθμα τον διέκοψε για πολι κερο). Οχι!.. αναφορα εναντίον τυ κακύργυ... Ιβαν Ιβάνοβιτς Περερεπένκο.

— Ιψιστε θεε! κε σις τα ίδια! Τέτιι σπάνιι φίλι! Αναφορα εναντίον τιύτυ αγαθυ ανθρόπυ!..

— Σατανας ίνε! — πρόφερε διακεκομένα ο Ιβαν Νικιφόροβιτς.

Ο δικαστις έκαμε το σταβρό-τυ.

— Ορίστε ι αναφορα, διαβάστε-τιν.

— Αλιότικα δεν γίνετε, διαβάστε-τιν, Ταρας Τι-

χόνοβιτς, — ίπε ο δικαστις, αποτινόμενος στο γραματέα, με φανερι δισαρέσκια εχι πυ ι μίτι-τυ άθελα ροφύσε το άνο χίλος, πυ σινίθος τὄχαμε προιγουμένος μόνο απ' τι μεγάλι-τυ εφχαρίστισι. Τέτια αφθερεσία τις μίτις περίσεψε τι λίπι τυ δικαστι. Εβγαλε το μαντίλι κε σκύπισε απ' το επάνο χίλος όλο το ταμπάκο, για να εκδικιθι τιν αφθάδια τις μίτις-τυ!

Ο γραματέας, ίστερα απ' το σινιθιζμένο-τυ κίνιμα, διλαδι το χορις μανδίλι τράβιγμα τις μίκσας-τυ, άρχισε τιν ανάγνοσι, με τιν ιδιάζυσα σ' αφτον φονι.

„Ετισι τυ ντβοριάνυ τις περιφερίας Μίργοροντ Ιβαν Νικίφοροφ ιυ, Ντοβγοτσχυν, ος διλύσι τα εκσις άρθρα:

1). Ιπο μισιτις κακίας κε φανερις κακοβυλίας παρακινύμενος, ο ονομάζον εαφτον ντβοριάνον Ιβαν Ιβάνοφ ιος, Περερεπένκο, με τα διλιτιριόδι κε φρίκιν προκσενύντα διαβίματά-τυ με προκσενι πάσαν εσχρότιτα κε πάσαν ζιμίαν, κε χθες κατα τα μεσάνιχτα, ος λιστις κε κακύργος, δι' ακσίνις, πρίονος, τριπιτίρος κε λιπον σιδιρυργικον εργαλίον, ισίλθε λαθρέος ις τιν αβλίν-μυ κε ις τιν ιδιόκτιτον μάνδραν-μυ, τιν οπίαν κε κατεκερμάτισε δι' ιδίον χιρον κε με τον εσχρότερον τρόπο, ί κε εγο εκμέρυς-μυ δεν έδοσα υδεμίαν αφορφιν δια τιυτον παράνομον κε λιστρικον πρακσικόπιμα.

2). Υτος ο ντβοριάνος Περερεπένκο επιβυλέβετε τιν ιδίαν-μυ ζοιν, κε μέχρι 7 ιμέρες τυ παρελθόντος μινος, κρατον μιστικιν τάφτιν-τυ τιν επιβυλιν, προσίλθε μετα τάφτα ις τιν ικίαν-μυ κε ίρχισε δια φιλικον κε πονιρον μέσον να ζιτίσι το τυφέκιόν-μυ, το εβρισκόμενον εν το δοματίο-μυ, προτίνον δι' ανταλαγιν, εν τιν διακρινύσι αφτον γλισχρότιτι μέλανα χίρον κε διο κάδυς βρομίυ. Προμαντέβον κε τότε τας κακύργυς αφτυ προθέσις, παντοιδος προσεπάθισα, όπος αποτρέπσο αφτον

εκ τύτον. Αλα ο ιριμένος κακοπιος κε εςχρος Ιβαν Ιβά-νοφ ιος, Περερεπένκο ίβριςε εμε χορικότατα, κε έκτοτε τρέφι εναντίον-μυ μίςος αδιάλακτον. Προς τύτις ύτος ο ςιχνάκις άνο αναφερόμενος αδιάλακτος ντβοριάνος κε λιςτις Ιβαν Ιβάνοφ ιος, Περερεπένκο, τινχάνι προελέφςεος λίαν αμφιβόλυ. Ι αδελφι αφτυ ιπίρκςε γνοςτι ις όλον τον κόζμον πόρνι κε ικολύθιςε λόχον ςτρατιοτον διαμενόντον προ πενταετίας εν Μίργοροντ, κε τον ςίζιγον αφτις ενέγραπςε ις τυς χορικυς. Ο πατιρ κε ι μίτιρ αφτυ ιπίρχςαν επίςις άνθροπι ιπερβολικος παράνομι κε μέθιςι. Ο ριθις ντβοριάνος κε λιςτις Περερεπένκο, με τα κτινόδι κε επάκςια μομφις διαβίματά-τυ, ιπερέβι πάςαν τιν γενεαν αφτυ, κε ιπο το πρόςχιμα τις θεοςεβίας εκτελι ανόςια έργα. Δεν φιλάτι τας νιςτίας· απόδικςις ότι τιν παραμονιν τυ αγίυ Φ.λίπυ ιγόραςε κριον ο αρνιςίθεος ύτος, κε τιν επομένιν ιμέραν διέτακςε να ςφαγι ιπο τις παρανόμυ αφτυ γινις Γάπκας, επι τι προφάςι, ότι χριάζετε λίπος δια λιχνάρια κε κιρία.

Επι τύτις παρακαλο, όπος ο εβγενις ύτος, ος αρχιλιςτις βέβιλος, κακύργος, επ'αφτοφόρο ςιλιφθις δια κλοπιν, ριφθι αλιςόδετος ις τας φιλακας, ίτε ςταλι ις εκςορίαν, κατα το δοκυν, ςτεριθι τον τίτλον κε τον ακςιομάτον τις εβγενίας, όπος εκςοριςθι ις Σιβιρίαν, δια καταναγκαςτικα έργα, όπος διαταχθι να πλιρόςι έκςοδα κε αποζιμιόςις, κε όπος εκδοθι απόφαςις επι τάφτις-μυ τις αναφορας.

Τιν παρύςαν αναφοραν ιπέγραπςεν ιδιοχίρος ο ντβοριάνος τις περιφερίας Μίργοροντ, Ιβαν Νικίφοροφ ιος, Ντοβγοτςχυν".

Αμα ο γραματέας τελίοςε τιν ανάγνοςι, ο Ιβαν Νικιφόροβιτς πίρε τι ςκύφια-τυ, χερέτιςε κε ετιμάςτικε να βγι.

— Για πύ, Ιβαν Νικιφὸροβιτς; — φονάζι κατόπιτυ ο δικαστις. „Καθίςτε λιγακι, πάρτε τςάι! Αρίςςκα, ανόιτι, γιατί ςτέκεςε; πίγενε γλίγορα να φέρις τςάι.

Ο Ιβαν Νικιφόροβιτς όμος φοβιζμένος, γιατι απομακρίνθικε τόςο πολι απ'το ςπίτι κε ιπέςτι τὸςο επικίνδινι δοκιμαςία, πρόφταςε να περάςι απ'τιν πόρτα, λέγοντας.

— Μι ανιςιχίτε, εφχαριςτο... — κ'έκλιςε κατόπιτυ τιν πόρτα, προς μεγαλι έκπλιkςι τον παρεβριςκομένον.

Αλιότικα δεν γινόντανε. Γενίκανε δεχτες κ'ι διο αναφορες, κ'ι ιπόθεςι θἄπερνε ςοβαρο χαραχτίρα. Ενα όμος αναπάντεχο περιςτατικο, τις έδοςε περιςότερο ενδιαφέρο. Οταν ο δικαςτις βγίκε απ'τιν έθυςα τον ςινεδριάςεον, ακολυθὺμενος απ'τον ιποδικαςτι κε το γραματέα, κ'ι γραφιάδες τοποθετύςαν ςτα ςακια τις κότες, τ'αβγα, τα πςομια, τα τςυρέκια κε τα λιπα, λογις-λογιον αντικίμενα, ςτιν έθυςα μπικε μια μάβρι γυρὺνα, κε προς μεγίςτι έκπλιkςι τον παρεβριςκόμενον, αντι ν'αρπακςι τςυρέκι, ίτε φέτα πςομιυ, άρπακςε τιν αναφορα τυ Ιβαν Νικιφόροβιτς, πυ κίτονταν ςτιν άκρι τυ τραπεζιυ, με κρεμαζμένα κάτο τα φίλα-τις. Αρπάζοντας το χαρτι ι μελανόχρομι γυρύνα έφιγε τόςο γλίγορα, όςτε κανένας απ' τυς ιπαλίλυς τυ δικαςτιρίυ δεν μπόρεςε να τιν προφτάςι, μ'όλο πυ ρίκςανε κατόπι-τις τα μελανοδοχία κε τυς χάρακας.

Το έκτακτο αφτο γεγονος έκαμε άνο-κάτο το δικαςτίριο· ι άνθροπι δεν πρόφταςαν ύτε αντίγραφο να πὰρυν τις αναφορας. Ο δικαςτις, διλαδι, ο γραματέας κε ο ιποδικαςτις ςιζιτίςανε πολι κερο το πρωτάκυςτο αφτο ςιμβαν κε επιτέλυς κατέλιkςαν ςτο ςιμπέραζμα, να γραφι ιπόμνιμα ςτο δίμαρχο, γιατι ι ανάκριςι γι' αφτι τιν ιπόθεςι, αφορύςε περιςότερο τιν πολιτικι αςτινομία. Το ιπό-

μνιμα ιπ' αριθμον 389 στάλικε τιν ίδια μέρα, κε δόθικαν αρκετα ενδιαφέρυσες για τιν ιπόθεσι εκιγίςις, γνὸςι τον οπίον μπορυν να έχυν ι αναγνόςτες, απ'το παρακάτο κεφάλεο.

ΚΕΦΑΛΕΟ V.

ΣΤΟ ΟΠΙΟ ΕΚΤΙΘΕΤΕ Ι ΣΙΝΔΙΑΣΚΕΠΣΙ ΔΙΟ ΕΝΤΙΜΟΝ ΙΠΟΚΙΜΕΝΟΝ ΤΥ ΜΙΡΓΟΡΟΝΤ.

Μόλις έφτασε ςπίτι ο Ιβαν Ιβάνοβιτς κε βγίκε να κςαπλοθι, κατα το ςινίθιὸ-τυ ςτο ιπόςτεγο, κε νάςυ, προς μεγάλι-τυ έκπλικςι, κάτι κοκίνιςε ςτιν οκςόπορτα. Το κόκινο αφτο ίταν ι γαρνιτύρα τυ ρύχυ τυ διμάρχυ, τιν οπία, καθος κε το γιακά-τυ γιάλιςε ι πολικερία κε ι άκρες τις απέκτιςαν τιν όπςι λυςτρομένυ πετςιυ. Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς ςκέφτικε μέςα-τυ· «Κάλα έκαμε ο Πιοτρ Φεντόροβιτς, πυ ίρθε». Κςιπάςτικε ὸμος βλέποντας, ότι ο δίμαρχος ερχότανε πολι βιαςτικα κε χιρονομόντας, πράγμα, πυ ςινέβενε πολι ςπάνια ς' αφτον. Στο μανδία τυ διμάρχυ ίτανε ραμένα οχτο μόνο κυμπια· το ένατο τυ έπεςε ςτον κερο τις τελετις τον ενκενίον τις εκλιςίας, διο χρόνια δο κ' εμπρος, κ' ίςαμε ςίμερα ι αςτινόμι δεν μπόρεςαν να το βρυν, αν κε ο δίμαρχος, ςτις καθιμερινες εκθέςις τον αντινόμον τον τμιμάτον εροτα αν βρέθικε το κυμπι. Τα οχτο αφτα κυμπιά-τυ ίςαν αραδιαζμένα με τι μέθοδο, με τιν οπία ι γριες φιτέδυν τα κυκια· το ένα απ'τα δεκςια το άλο απ'τα αριςτερα. Το αριςτερο πόδι-τυ πλιγόθικε ςτον τελεφτέο πόλεμο, κε γι'αφτο, κυτςένοντας, τ'άπλονε τὸςο μακρια κε ςτο πλάγι, πυ εκςεμιδένιζε ςχεδον όλι τιν εργαςία τυ δεκςιυ. Οςο κι αν γοργοκινόντανε τα πόδια τυ διμάρχυ, τόςο

λιγότερο τα βίματά-τυ προχορύσαν προς τα εμπρος. Κε γι'αφτο όςπυ να φτάσι ο δίμαρχος στο ιπόςτεγο, ο Ιβαν Ιβάνοβιτς ίχε χερο να σκεφτι κε να κάνι προιποθέσις για τις ετίες πυ παρακινύσαν τον δίμαρχο, να κάνι τόσο ζοιρες χιρονομίες. Κε τιν ιδέα τυ, ότι πρόκιτε για επίσκεπσι μεγάλις σπυδεότιτας, επεκίρονε κε το γεγονος, ότι το σπαθι τυ διμάρχυ ίταν κενύργιο.

— Χέρετε Πιοτρ Φεντόροβιτς! — φόναξε ο Ιβαν Ιβάνοβιτς, στο έπακρο περίεργος κε μι μπορόντας να καθισιχάσι τιν ανιπομονισία-τυ, όταν έβλεπε ότι ο δίμαρχος μ'όλες τις πολιορκιτικες επιθέσις-τυ, χορις να σικόνι πάνο τα μάτια, πεδέβονταν με τιν πεζοπορία-τυ, μι κατορθόνοντας, με κανένα τρόπο ν'ανεβι απ'το ένα σκαλοπάτι στο άλο.

— Καλιν ιμèραν έφχομε στον αγαπιτο φίλο κε εβεργέτι Ιβαν Ιβάνοβιτς! — απàντισε ο δίμαρχος.

— Κάμετέ μυ τι χάρι, καθίστε. Κυραστίκατε, όπος βλέπο, γιατι σας εμποδίζι το πλιγομένο πόδι-σας.

— Το πλιγομένο πόδι-μυ! — φόναξε ο δίμαρχος, ρίχνοντας στον Ιβαν Ιβάνοβιτς ένα απο κίνα τα βλέματα, πυ ρίχνι ο γίγαντας στον πιγμέο κι ο πολιμαθις σχολαστικος στον χοροδιδάσκαλο. — Κε λέγοντας αφτα άπλοσε το πόδι κε το χτίπισε δινατα πάνο στο πάτομα. Ι παλικαρια όμος αφτι τυ κόστισε πολι, γιατι κλονίστικε όλο-τυ το κορμι κ'ι μίτι-τυ ράμφισε το κάνκελο. Ακριβις όμος οπαδος τις εθιμοτιπίας, χορις να εκσοτερικέπσι τιν ταραχί-τυ, ισιάχτικε κ'έβαλε το χέρι στιν τσέπι, οσαν να ίθελε να βγάλι τιν ταμπακέρα-τυ. — Μàθετε, αγαπιτε φίλε κε εβεργέτι Ιβαν Ιβάνοβιτς, ότι πολι ριψοκινδινοδέστερες εκστρατίες έχο κάμι στο διάστιμα τις ζοίςμυ. Σοβαρες σας λέγο, ότι έκαμα. Στον κερο, λόγυ χαριν, τυ πολέμυ τυ 1807... Αχα, σταθίτε να σας πο,

πος δρασκέλισα το φράχτι, για ν'ανταμόσο μια όμορφι γερμανίδα.

Λέγοντας αφτα ο δίμαρχος μισόκλισε το ένα μάτι, κε στα χίλι τυ άνθισε ένα διαβολικα τσαπκίνικο χαμόγελο.

— Πύ πίγατε σίμερα, — ρότισε ο Ιβαν Ιβάνοβιτς, θέλοντας να διακόπσι το δίμαρχο κε να μάθι τιν ετία τις επίσκεπις. Πολι ίθελε να εροτίσι για το σκοπο τυ διμάρχυ, αλα ι σινιθισμένι λεπτότιτα τον τρόπον-τυ δεν τυ επέτρεπε μια παρόμια ερότισι, κε έπρεπε να ιπομένι κε να περιμένι τι λίσι τυ ενίγματος, άνκε ι καρδιά-τυ χτιπύσε με ασινίθιστι γριγοράδα.

— Επιτρέπσατε να σας πο πύ πίγα, — απάντισε ο δίμαρχος. — Εν πρότις έχομε σίμερα έκτακτο κερο...

Στα τελεφτέα λόγια ο Ιβαν Ιβάνοβιτς λίγο έλιπσε να πάθι απο σινκοπι.

— Επιτρέπσατε, — εκσακολύθισε ο δίμαρχος. — Σίμερα σας επισκέπτομε για πολι σοβαρι ιπόθεσι. — Εδο ι φισιογνομία κε το παραστατικο τυ δίμαρχυ πίραν στάσι, παρόμια μ'εκίνι, πυ πίρε όταν δοκίμασε να κιριέπσι εκς εφόδυ τα σκαλοπάτια τυ εκσόστι. Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς, στιν ταραχι κε τιν τρομάρα-τυ, οσαν να ίχε πιρετο, δεν μπορύσε ν'αργίσι, κατα το σινίθιό-τυ να μι προτίνι τιν ερότισι· «Περι τίνος σεβαρυ πρόκιτε, μίπος ίνε πολι σοβαρο;»

— Επιτρέπσατε κε θα ιδίτε. Πρότον κε κιριότερον λαμβάνο το θάρος να σας εκθέσο, αγαπιτε φίλε κε εβεργέτι, Ιβαν Ιβάνοβιτς, ότι εσις... εγο, με σινχορίτε, εγο τίποτε, αλα ι βλέπσις τις κιβέρνισις, τις κιβέρνισις ι βλέπσις το απετυν... εσις διαταράκσατε τιν διμοσία τάκσι.

— Τί λέτε, Πιοτρ Φεντόροβιτς; Δεν καταλαβένο τίποτε.

— Με σινχορίτε, Ιβαν Ιβάνοβιτς! Πός δεν καταλαβένετε τίποτε; Το ιδιόχτιτο ζόο-σας αφέρεσε πολι σπουδέο δικαστικο ένγραφο, κε ίστερα απ' αφτα κάθεστε κε λέτε, πος δεν καταλαβένετε τίποτε;!

— Πιό ζόο;

— Με σιχόρισι ι μάβρι γουρὺνα-σας.

— Κ' εγο τί φτέο; Γιατί ο φίλακας τυ δικαστιρίυ ανίγι τις πόρτες;

— Μι κσεχνάτε, Ιβαν Ιβὰνοβιτς, ότι το ζόο ίνε δικό-σας, κ' εσις εφθίνεστε γι' αφτο.

— Σας εφχαριστο πολι, πυ μ' εκσισόνετε μ' ενα γουρὺνι.

— Παρόμιο πράγμα δεν ίπα, Ιβαν Ιβάνοβιτς! Μα το θεο, δεν το ίπα! Κρίνατε όμος κ' εσις με καθαρι σινίδισι. Σας ίνε γνοστο, χορις αμφιβολία, ότι σίμφονα με τις βλέψις τις αρχις, απαγορέβοντε ι περίπατι τον ζόον στιν πόλι, προπαντος στυς κεντρικυς δρόμυς. Το παραδέχεστε κε σις, ότι ίνε απαγορεβμένο.

— Θεος κσέρι τί λέτε! Σπυδέο πράγμα, σαν βγίκε το γουρύνι.

— Επιτρέψατε να σας πο, επιτρέψατε, επιτρέψατε, Ιβαν Ιβάνοβιτς, ότι ίνε πολι σπυδέο. Τί να γίνι; Ι αρχες το πετυν, κ' εμις πρέπι να ιπακύομε. Δεν λέγο· κάποτε βγένυν στο δρόμο κε στις πλατίες μάλιστα όρνιθες κε χίνες. Εχετέ-το ιπὸψι, όρνιθες, χίνες, μα γουρύνια κε γίδες, έδοσα διαταγι απο πέρισι να μι αφίνυν στις διμόσιες πλατίες. Κε ι διαταγι αφτι πρόσταξα να διαβαστι εκστίθυς στι σινέλεψι, μπροστα στο λαο.

— Οχι, Πιοτρ Φεντόροβιτς, εγο απ' αφτα πυ λέτε, μονάχα ένα πράγμα καταλαβένο, ότι με κάθε τρόπο θέλετε να με προζβάλετε.

— Αφτο δεν μπορίτε να το πίτε, πολιαγαπιμένε

φίλε κε εβεργέτι, το ότι φρόντιςα να ςας προζβάλο. Για θιμιθίτε! Υτε λόγο ςας ίπα πέριςι, όταν βάλατε στέγι, κατα ένα πίχι απςιλότερι απ' το οριζμένο ίπςος. Απεναντία; καμόθικα, ότι δεν το ίδα. Πιςτέπςτε, αγαπιτε φίλε, ότι κε τòρα καθόλυ, για να το πο... μα το καθίκον, μ' ένα λόγο ι ιποχρέοςι απετι να επιτιρο την καθαριότιτα. Κρίνατε ςις ι ίδιι, όταν στυς κιριότερυς δρόμυς...

— Αμα κε κιριότερι δρόμι, όπυ ι καθεμια πετάι τα ςκυπίδια-τις.

— Επιτρέπςατε να ςας ιπο, Ιβαν Ιβάνοβιτς, ότι εςις με προζβάλετε! Αλίθια, αφτο πυ λέτε γίνετε κάποτε, αλα ος επιτοπλίςτον κάτο απ'τις φραγες, μπροςτα ςτις αποθίκες κε ςτ' αμπάρια. Μα στον κιριότερο δρόμο, ςτιν πλατία να ςερνοφέρνι γαςτρομένι γυρùνα, αφτο ìνε...

— Τίποτε δεν ίνε, Πιοτρ Φεντόροβιτς! Πλάζμα θευ ίνε κε το γυρύνι.

— Σιφονο. Ο κόζμος όλος το κςèρι, πος ίςτε άνθροπος γραματιζμένος, καταλαβένετε τις επιςτίμες κε τα παρόμια. Εγο, το ομολογο, απο επιςτίμες δεν ςκαμπάζο. Την ταχιγραφία àρχιςα να τι μάθο, όταν ίμυνα τριάντα χρονον. Αλοςτε, όπος κςέρετε κ' εςις άρχιςα απο απλυς στρατιότις.

— Αχα! — μυρμύριςε ο Ιβαν Ιβàνοβιτς.

— Μάλιςτα, — εκςακολύθιςε ο δίμαρχος. — Στα 1801 ίμυνα ςτο 42 πεζικο ςίνταγμα ςτον 4 λόχο ανθιπολοχαγος. Διικιτι τυ λόχυ, αν θέλετε να κςέρετε, ίχαμε το λοχαγο Ερεμέεφ. — Λέγοντας αφτα ο δίμαρχος, έχοςε τα δάχτιλα ςτιν ταμπακέρα, πυ βαςτύςε ανιχτι ο Ιβαν Ιβàνοβιτς, κι ανεκάτονε το ταμπάκο.

Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς απάντιςε πάλι με το «αχα!»

— Αλα το χρέος-μυ ίνε, — εκςακολύθιςε ο δέμαρχος να ιποτάςομε ςτις αρχες. Το κςέρετε, Ιβαν Ιβάνοβιτς, ότι εκίνος, πυ κλέβι απ'το δικαςτίριο επίςιμα ένγραφα, ιπάγετε, όπος κε κάθε άλος κακοπιος, ςτα πινικα δικαςτίρια;

— Το κςέρο, κε μπορο να ςας το μάθο, μ' αφτο αφορα τυς ανθρόπυς· λ.χ. αν εςις εκλέπςατε ένγραφο. Το γυρύνι όμος ίνε ζόο, πλάζμα τυ θευ!

— Μάλιςτα, μα ο νόμος λέγι· ο ένοχος επι κλοπι. Παρακαλο, επιςτίςτε τιν προςοχί-ςας· ο ένοχος! Εδο ο νόμος δεν ορίζι ύτε γένος, ύτε φίλο, ύτε βαθμο· πάι να πι κε το ζόο μπορι να λογαριαςτι ένοχος. Οπος θέλετε. Μα το ζόο αφτο, πριν να εκδοθι ι απόφαςι για τιν τιμορία-τυ, πρέπι να οδιγιθι ςτιν αςτινομία, ος ταρακοπιο ςτιχίο.

— Οχι, Πιοτρ Φεντόροβιτς, — απάντιςε με πςιχρεμία ο Ιβαν Ιβάνοβιτς. — Αφτο πυ λέτε, δεν θα γίνι!

— Οπος θέλετε, εγο όμος ίμε ιποχρεομένος να εκτελο τις οδιγίες τον αρχον.

— Τί, με φοβερίζετε; Θέλετε να ςτίλετε για τι γυρύνα τον κυλο το ςτρατιότι; Θα πο τις ιπιρέτριας να τον διόκςι με το ςκαλιςτίρι. Θα τυ ςπάςυμε κε το άλο-τυ-το χέρι.

— Δεν φιλονικο μαζί-ςας. Αφυ δεν θέλετε να τιν παρυςιάςετε ςτιν αςτινομία, μεταχιριςτίτε-τιν, όπος θέλετε. Κὸπςε-τιν τα χριςτὺγενα, κάντε-τιν χιρομέρια, ίτε φάτε-τιν βραςτι. Μονάχα ςας παρακαλο, αν θα κὰνετε λυκάνικα, ςτίλτε κε ς' εμας κάνα διο κομάτια, απο κίνα, πυ κςέρι να ετιμάζι τόςο περίφιμα ι Γάπκα-ςας με γυρυνίςιο έμα κε με το πάχος. Τις γινέκας-μυ Αγράφενας Τροφίμοβνας πολι αρέςυνε αφτα τα λυκάνικα.

— Λυχάνιχα, μάλιστα. Μπορο να σας στίλο χάμποσα.

— Θα σας ίμε πολι ιπόχρεος, αγαπιτε φίλε χε εβεργέτι. Κε τόρα να σας πο χε αχόμα χάτι-τι. Εχο εντολι απ'τον διχαστι, χαθος χε απο όλυς τυς γνορίμυς να σας φιλιόσο με τον φίλο-σας Ιβαν Νιχιφόροβιτς.

— Πός; Να φιλιοθο εγο μ' αφτον τον αγρίχο, το βάναφσο! Αδίνατο! Αφτο δεν γίνετε, δεν γίνετε!

Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς βρισχότανε σε χατάστασι άχρας αποφασιστιχότιτας.

— Οπος θέλετε, — απάντισε ο δίμαρχος, φιλέβοντας χε τα διο ρυθύνια με σεβαστι ποσότιτα ταμπάχυ. — Κ' εγο ο ίδιος δεν τολμο να σας σιστίσο αφτο το διάβιμα. Εντύτις επιτρέψατε να σας πο· τόρα μαλομένι ίστε, άμα όμος θα φιλιοθίτε...

Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς όμος άρχισε να μιλα για το πιάσιμο τον ορτιχιον, όπος σινίθιζε να χάνι, όταν ίθελε να παραχάμπτι ομιλία, πυ δέν τυ σίμφερνε.

Κ' έτσι ο δίμαρχος, χορις να επιτίχι τίποτε, γίρισε απο χι πυ ίρθε.

ΚΕΦΑΛΕΟ VI.

ΑΠ'ΤΟ ΟΠΙΟ Ο ΑΝΑΓΝΟΣΤΙΣ ΕΦΚΟΛΑ ΜΠΟΡΙ ΝΑ ΜΑΘΙ ΤΟ ΤΙ ΠΕΡΙΕΧΙ.

Οσο χι αν προσπάθισαν σ'το διχαστίριο να χρίψυνε το τί γένιχε, δεν το χατόρθοσαν, χε τιν άλι μέρα όλο το Μίργοροντ έμαθε, ότι ι γυρύνα τυ Ιβαν Ιβάνοβιτς έχλεψε τιν αναφορα τυ Ιβαν Νιχιφόροβιτς. Ο ίδιος ο δίμαρχος, παρα τιν ιπόσχεσί-τυ, χσεστόμισε το μιστιχο. Οταν τὄμαθε χε ο Ιβαν Νιχιφόροβιτς, δεν ίπε τίποτε, μοναχα ρότισε. «Ι μάβρι μίπος ίτανε;»

Ι Αγάφια όμος Φεντοςέεβνα, πυ ίτανε παρύςα, δεν τον άφιςε ίςιχο κι άρχιςε να τυ τα πςάλι.

— Δεν πρέπι, Ιβαν Νικιφόροβιτς, να τιν αφίςις έτςι αφτι τι δυλια, ιδεμι θα ςε χοροιδέπςυν όλι κε θα ςε πάρυν για ανόιτο! Θα πάγι κατα διαβόλυ ι εβγένιάςυ! Θα καταντίςις πιο χιρότερος κι απ' τιν παρακατιανι τι γινέκα, πυ πυλάι στο παζάρι ζαχαροτα, πυ τόςο πολι αγαπας.

Κε τυ άλαχςε τα μιαλα ι αναθεματιζμένι! Βρίκε κάπυ ένα ανθροπάριο, ένα μεςίλικα, μαδριδερο, με πρόςοπο κατάςτιχτο απο κιλίδες, με μπαλομένο ςτυς ανκόνες μαβρογάλανο ςυρτύκο! Το άτομο αφτο, με ιποδίματα αλιμένα με κατράμι, με κοντίλια διπλα ςτο αφτι, με γιαλένιο μπυκαλάκι, αντι μελανοδοχίο, κρεμαζμένο στο κυμπί-τυ, πυ έτρογε κάθε φορα ενέα κρεατόπιτες στι ςιρα κε τι δεκάτι έκριβε στιν τςέπι-τυ, έγραπςε τόςα άλ'αν-τάλον πάνο ς' ένα φίλο ένςιμυ χαρτιυ, πυ κανένας αναγνόςτις δεν θα μπορύςε να τα διαβάςι απ' τιν αρχι ος το τέλος, αν δεν 'έβιχε κε δεν φταρνίζονταν κάμποςες φορες. Αφτο το μικρο ανθρόπινο ομίομα, ςκάλιςε δο κ' εκι, έβαλε όλα-τυ τα δινατα, κ' έβγαλε στο μέςο το ακόλυθο εκςάμβλομα.

„Προς το περιφεριακον δικαςτίριον τυ Μίργοροντ εκ τυ ντβοριάνυ Ιβαν Νικιφόροβιτς ιυ, Ντοβγοτςχυν.

Κατα ςινέπιαν τις αναφοράς-μυ, ίτις εκς εμυ τυ ντβοριάνυ, Ιβαν Νικίφοροφ ιυ, Ντοβγοτςχυν, ςινιμένος επιδοθίςις. Κατα τυ Ιβαν Ιβάνοφ ιυ, Περερεπένκο, περι υ κε τιν ςινκατάθεςιν αφτυ εδίλοςε το τυ Μίργοροντ δικαςτίριον. Κε το έςχατον τις αφθαδίας κε αφτοδικίας τις μελανις γυρύνας, κρατιθεν εν το κριπτο κε εκ κςένον ανδρον ις τας ακοας περιελθον. Καθ' όςον αφτι ι παράλιπςις κε ι ςινκατάβαςις, ος κακοεπίβυλος ιπόκιτε

ανιπερθέτος ιπο δίχιν. Τιγαρυν ι περι ις ο λόγος γυρόνα ζόον εστιν άνυν κε υχι πλέον επιρεπες ις αρπαγιν χαρτίον. Εκς υ κατάδιλον γίγνετε ότι ι σιχνος αναφερομένι γυρόνα προετράπι ις κλοπιν ιπο τυ ιδίυ εναντίο, τυ ονομάζοντος εαφτον Ιβαν Ιβάνοφ ιυ, Περερεπένκο ίδι φοραθέντα επι κλοπι, επιβυλέφσι ζοις κε ιεροσιλία. Το δε δικαστίριο Μίργοροντ, εν τι ιδιαζύσι αφτο προσοπολιπσία, μιστικος τιν εαφτυ σινκατάθεσιν εδίλοσε. Υ γαρ ιδίνατο ι ριθίσα γυρόνα, άνεφ σινκαταθέσεος υδενι τρόπο να ισέλθι προς κλοπιν χαρτίον. Το γαρ τυ Μίργοροντ τις περιφερίας δικαστίριον εφοδιαζμένον τινχάιον ιπιρεσίας, ίνα επι παραδίγματι αναφέρο τον στρατιότιν, ος εν παντι κερο κε πάσι όρα εν το προδρόμο τινχάνυν, ι κε τον ένα οφθαλμον έχον λοκσον κε βεβλαμένιν τιν μίαν τον χιρον, κε εν τύτις ικανον εκδιόκιν τιν γυρόναν κε τίπτον αφτιν δια ράβδυ, κάτοχον τον απετυμένον ιδιοτίτον. Εκ τύτυ αρκύντος καταδέδικτε το δικαστιρίυ τυ Μίργοροντ σινκατάθεσις κε αναμφίβολος ιυδαικι διανομι τον κερδον εν σινδιαζμο κε αλιλενκίι. Υτος δε ο άνο ριθις λιστις κε ντβοριάνος Ιβαν Ιβάνοφ ιος, Περερεπένκο, σινένοχοι τις ατιμίας καταφένετε. Επι τύτις δίλον πιο το δικαστιρίο εγο, ο ντβοριάνος Ιβαν Νικιφόροφ ιος, Ντοβγοτσχυν, ις κινιν επίγνοσιν, ότι εαν εκ τις ιριμένις γυρόνας, ίτε εκ τυ σινενόχυ αφτις Ιβαν Ιβάνοβιτς, μι λιφθίσις τις κλαπίσις αναφορας κε επ' αφτις αποφάσεος δικέας μι εκδοθίσις προς το εμον όφελος, εν τιάφτι περιπτόσι εγο, ο ντβοριάνος Ιβαν Νικιφόροβιτς ιος, Ντοβγοτσχυν επι τιάφτι τυ δικαστιρίυ παρανόμο σινκαταβάσι, επιδόσο έφεσιν εν το ανοτέρο δικαστιρίο, μετα τον απετυμένον δια τιν μεταφοραν μέτρον.

Ο ντβοριάνος τις περιφερίας Μίργοροντ Ιβαν Νικίφοροφ ιος, Ντοβγοτσχυν".

Ι αναφορα αφτι ίχε τ' αποτελέζματά-τις. Ο δικαςτις, όπος κε όλι ι αγαθις πςιχις, ίτανε διλος άνθροπος. Απετάθικε ςτο γραματέα-τυ. Ο γραματέα; άφιςε να κςεφίγι απ' τα χίλι-τυ ένα ζυμερο «αχα!» κ' έδικςε ςτι φιςιογνομία-τυ τον πςίχρεμο κε διφορύμενο ςατανικο μορφαζμο, τον οπίο εκφράζι ι όπςι τυ διαβόλυ, όταν βλέπι μπροςτα ςτα πόδια το θίμα-τυ, πυ καταφέβγι ς' αφτον. Ιπελίπετο ένα μόνο μέςο. Να φιλιςθυν ι διο αντίπαλι. Πό; όμος θα κατορθόνονταν αφτο το πράμα, αφυ όλες ι δοκιμες, πυ γένικαν ος τόρα, απέτιχαν; Μολατάφτα αποφαςίςανε κε πάλι να δοκιμάςυν, μα ο Ιβαν Ιβάνοβιτς εδίλοςε, ότι δεν ςτέργι, εκςέφραςε μάλιςτα κε τι διςαρέςκιά-τυ. Ο Ιβαν Νικιφόροβιτς αντι απάντιςις, γίριςε τι ράχι-τυ κε ύτε λέκςι έβγαλε απ' το ςτόμα-τυ. Ι ιπόθεςι λιπον μπίκε ςτο δρόμο με αςινίθιςτι γλιγοράδα, για τιν οπία φιμίζοντε τα δικαςτίρια. Σιμιόςανε τα ένγραφα, βάλανε επιγραφες, αριθμυς, τα ράπςανε, τα ιπογράπςανε, ςε μια μέρα όλα αφτα, κε τα βάλανε ςτο ντυλάπι, όπυ πλαγιάςανε, πλαγιάςανε, κε κςαναπλαγιάςανε ένα, διο τρία χρόνια. Αραβονιαζμένες πολες παντρεφτίκανε, ςτο Μίργοροντ ςτρόςανε νέο δρόμο, τυ δικαςτι έπεςε ένας κινόδοντας κε διο πλάγια δόντια, ςτυ Ιβαν Ιβάνοβιτς τιν αβλι τρέκςανε περιςότερα πεδάκια, παρα πριν, (ένας θεος το κςέρι απο πύ βγίκανε!) ο Ιβαν Νικιφόροβιτς προς πίζμα τυ Ιβαν Ιβάνοβιτς, έφκιαςε νέο κοτέτςι για τις χίνες, λιγάκι μακρίτερα απ' το πρότο, χορίςτικε ολότελα απ' τον Ιβαν Ιβάνοβιτς, ύτος όςτε τα διο αφτα έντιμα πρόςοπα δεν βλέπονταν καθόλυ αναμεταξί-τυς, κε ι ιπόθεςι κιμόντανε με όλο το χυζύριτις ςτο ντυλάπι τυ δικαςτιρίυ, πυ πίρε όπςι χροματιςτυ μαρμάρυ, απ' τα πολα μελανόματα.

Στο αναμετακςι έλαβε χόραν εκτάκτις ςπυδεότιτας

γεγονος για το Μίργοροντ. Ο δίμαρχος έδινε μπάλο! Πύ να βρο πινέλα κε χρόματα, για να ζογραφίσο τιν πικιλία τον προσκεκλιμένον κε τιν πολιτέλια τυ σιμποσίυ; Πάρτε ρολόγι, ανίκστε-το κε κιτάκστε τί γίνετε μέσα! Σοστο πανδεμόνιο απο τροχυς κε άκσονες, δεν ίνε έτσι; Φανταστίτε τόρα, ότι τόσι τροχι, αν όχι περισότερι, στέκονταν μες' τιν αβλι τυ δίμαρχυ. Κάρα, αμάκσια, αραμπάδες κε τα παρόμια. Το ένα ίταν κι αμάκσι κι αραμπας μαζι, το άλο ύτε αμάκσι, κι ύτε αραμπας. Αλο έμιαζε με μεγάλι θιμονια σανυ, άλο μ' ολοστρόνκιλι κοπτσίχα*. Το ένα με πισινα πλατια κε μπροστινα στενα, το άλο με μπροστινα πλατια κε πισινα στενα. Αλο έμιαζε τσιφύτι κυρελιάρι, κι άλο, σκελετο πυ δεν φαγόθικε ακόμα ι πέτσα-τυ. Αλο απ' τα πλάγια φάνταζε τσιμπύκι με το καλιόνι-τυ, άλο μι μιάζοντας με τίποτε, παρίστανε παράκσενο πλάζμα, όλος διόλυ παράμορφο κε κατεκσοχι φανταστικο. Κε μέσα απ' αφτο το χάος τον τροχον κε τιμονιον ιπσόνονταν κάτι παρόμιο με καρέτα με μικρο παράθιρο, σκεπαζμένο με πικνο πλέγμα. Αμακσάδες με σταχτια τσεκμένια**, με γυνένιυς σκύφυς, με διαφορομέγεθα κασκέτα με τσιμπύκια στα χέρια, οδιγύσαν στιν αβλι τα κσεζεμένα άλογα. Θαβμάσιο μπάλο έδινε ο δίμαρχος! Επιτρέπστε να ονομάσο όλυς, πυ παρεβρέθικαν σ' αφτον. Νά-τυς κατα όνομα. Ταρας Ταράσοβιτς, Γεβιλ Ακίνφοβιτς, Εφτίχιι Εφτίχιεβιτς, Ιβαν Ιβάνοβιτς, (όχι ο γνοστός-μας Ιβαν Ιβάνοβιτς, αλα άλος) Σάβας Γαβρίλοβιτς, ο δικός-μας ο Ιβαν Ιβάνοβιτς, Ελεφτέρι Ελεφτέριεβιτς, Μακαρ Ναζάριεβιτς, Φομα Γριγόριεβιτς... Δε μπορο παραπέρα! δεν έχο δίναμι! Κυράστικε το χέρι-μυ! Αμ' ι ντάμες! μελαχρινες, λιγνες, απσιλες, κον-

* Γινέκα έμπορυ.
** Καζάκικο πανοφόρι.

τες, χοντρες ςαν του Ιβαν Νικιφόροβιτς, κε τέτιες λεπτες, πυ ςυ φένονταν, ότι μπορυν να χορέςυν στο θικάρι τυ ςπαθιυ τυ δίμαρχυ. Πόςα ςκυφάκια! πόςα φυςτάνια: κόκινα, κίτρινα, καφε, γαλάζια, κενύργια, αναποδογιριζμένα, κςαναδιορθομένα, μανδίλια, κορδέλες, ριδικιύλα! Αντίο καιμένα μάτια-μυ! Τί μπορίτε να ιδίτε πια, ίςτερα απο τέτιο θέαμα. Αμε το τραπέζι; Μακρ', όςο φαντάζεςε. Κ' ι κυβέντες, κι ο θόριβος πυ γίνονταν! Μιδενικο μπροςτά-τυ ο θόριβος τυ μίλυ, μ' όλες τις μιλόπετρες, τυς τροχυς, τα λυρια, τυς άκςονες! Καλα, καλα δεν μπορο να ςας πο γιατί κυβεντιάζανε, ιποθέτο όμος, ότι για πολι εφχάριςτα κε χρίςιμα πράγματα, λ.χ. για τον κερο, για τα ςκιλια, για τα γενίματα, για τις ςκύφιες, για τα βαρβάτα άλογα. Στο τέλος ο Ιβαν Ιβάνοβιτς, όχι ο γνοςτος Ιβαν Ιβάνοβιτς, αλα ο άλος, τυ οπίυ το ένα το μάτι ίνε λοκςο, ίπε: „Μυ φένετε παράκςενο, ότι το δεκςι το μάτι-μυ, (ο λοκςομάτις Ιβαν Ιβάνοβιτς μιλύςε πάντοτε, προκιμένυ για τον εαφτό-τυ, με ιρονία) δεν βλέπι τον Ιβαν Νικιφόροβιτς, τον κίριον Ντοβγοτςκυν!"

— Δεν θέλιςε να ρθι! — ίπε ο δίμαρχος.

— Πός αφτο;

— Διο χρόνια ίνε τόρα, πυ μάλοςαν αναμετακςί-τυς, ο Ιβαν Ιβάνοβιτς με τον Ιβαν Νικιφόροβιτς κι όπυ πάγι ο ένας, εκι ο άλος με κανένα τρόπο δεν θέλι να πάι!

Τί μυ λέτε! Κε λέγοντας αφτα ο λοκςομάτις Ιβαν Ιβάνοβιτς ςίκοςε πάνο τα μάτια κε δίπλοςε τα χέρια. — Χάθικε, πάι! Οταν άνθροπι, με διο γερα μάτια δε μπορυν να ζυν ιρινικα αναμετακςί-τυς, πός μπορο εγο ο καπςερος να ζο ιρινικα με το λοκςό-μυ μάτι;

Γελάςανε όλι, μ' ολάνικτα ςτόματα.

Αγαπύσανε το λοχσομάτι Ιβαν Ιβάνοβιτς, γιατι χοράτεβε σίμφονα με τα σιμερινα γύστα. Ο πιο απσιλότερος κε λιγνότερος απ' τυς παρεβρισκομένυς, με τσόχινο σορτύκο, με έμπλαστρο πάνο στι μίτι, πυ ος τόρα κάθονταν στι γονία κε δεν εκσοτερίκεβε καμια μεταβολι στι φισιογνομία-τυ, ύτε κι όταν καθόντανε πάνο στι μίτι-τυ μίγα, ακόμα κι αφτος σικόθικε κε πλισίασε το πλίθος, πυ περιεκίκλοσε το λοχσομάτι Ιβαν Ιβάνοβιτς.

Ακύστε, ίπε ο λοχσομάτις Ιβαν Ιβάνοβιτς, — όταν ίδε, ότι τον περιεκίκλοσαν αρκετι. — Ακύστε! Αντι να σεργιανάτε το λοχσο το μάτι-μυ, ελάτε ας σιμβιβάσυμε τυς διο φίλυς-μας! Τόρα πυ ο Ιβαν Ιβάνοβιτς κυβεντιάζι με παντρεμένες κε ανίπαντρες, ας πάμε να φέρυμε κε τον Ιβαν Νικιφόροβιτς κι ας τυς σινκρύσομε μαζι.

Ολι ομόθιμα παραδεχτίκανε τιν πρότασι τυ λοχσομάτι Ιβαν Ιβάνοβιτς, κι αποφασίσανε να στίλυν αμέσος να παρακαλέσυν τον Ιβαν Νικιφόροβιτς με κάθε μέσο, να ρθι στο γέβμα τυ διμάρχυ. Βγίκε όμος άλο σοβαρο ζίτιμα στι μέσι. Σε πιόνα ν' αναθέσυνε αφτι τι σπυδέα εντολι; Σιζιτίσανε πολιν κερο, πιός απ' αναμετακσί-τυς ίνε καταλιλότερος στιν τέχνι τυ λέγιν κε στι διπλοματία. Επιτέλυς αποφάσισαν ομόφονα ν' αναθέσυν αφτι τιν εντολι στον Αντον Προκόφιεβιτς Γολοπυζ.

Προιγυμένος, χρέος-μας θεορύμε να γνορίσυμε τον αναγνόστι με τιν ακσιοθάβμαστι αφτι προσοπικότιτα. Ο Αντον Προκόφιεβιτς ίταν καθολοκλιρίαν αγαθος άνθροπος με όλι τι σιμασία τις λέκσις. Τυ έδινε κανένας απ' τυς εντίμυς πολίτες τυ Μίργοροντ κανένα μαντίλι, ίτε σόβρακο, εφχαριστύσε, τὔδινε άλος καμια λαφρι γροθια στι μίτι, πάλι εφχαριστύσε. Αν τον ροτύσανε: „γιατί Αντον Προκόφιεβιτς το σορτύκο-συ ίνε μαβριδερο κε τα μανίκια-συ μαβια;" απαντύσε με το σινιθιζμένο-τυ: „εσις κε τέτιο

δέν έχετε! Περιμένετε, θα παλιόσι κε θα γίνι όλο μονόχρομο!« Κι αλίθια· ι μαβια τσόχα, απ' τιν επενέργια τυ ίλιυ, άρχισε να σκυρόνι, κε τόρα τεριάζι ολότελα με το χρόμα τυ συρτύκυ. Το παράκσενο ίνε, ότι ο Αντον Προκόφιεβιτς έχι το σινίθιο να φορι το τσόχινο ρύχο τιν άνικσι κε το πανένιο το χιμόνα. Ο Αντον Προκόφιεβιτς δεν έχι δικό-τυ σπίτι. Ιχε τέτιο άλοτες στιν άκρι τις πόλις, αλα το πύλισε κε με τα χρίματα, πυ πίρε, αγόρασε τρία μαβροκόκινα άλογα κε αμάκσι, με το οπίο πίγενε μυσαφιρια στυς πομέσσικυς. Επιδι όμος το αμάκσι ìχε πολες σκυτύρες κε χριάζονταν χρίματα για τι βρόμι τον αλόγον, τ' άλακσε ο Αντον Προκόφιεβιτς μ' ένα βιολι, ένα κορίτσι ιπιρεσίας, κε ένα χάρτινο ικοσιπεντάρικο, ος επίδομα. Το βιολι ίστερα το πύλισε ο Αντον Προκόφιεβιτς κε τιν ιπιρètρια τιν αντάλακσε με μαροκινι, χρισομένι καπνοσακύλα. Κε τόρα ίνε κάτοχος καπνοσακύλας, πυ δεν έχι το τέρι-τις. Μα εκσàλυ δεν έχι τα μέσα να ταξιδèβι στα χορια, μνίσκι στιν πόλι, κε πλαγιάζι σε κσèνα σπìτια, προπάντον στα σπίτια τον ντβοριàνον, πυ τυς τραβα ι όρεκσι να τυ δίνυν γροθιες στι μίτι. Ο Αντον Προκόφιεβιτς αγαπα να τρόγι καλα, πέζι σιχνα κοντσίνα κε σκαμπίλι. Ι ιπακοι ìταν ανέκαθεν το στιχίο-τυ κε γι' αφτο κε τόρα άρπακσε το καπέλο κε το μπαστύνι-τυ, κε βγίκε να εκτελέσι τιν παρανκελία, πυ τυ ανàθεσαν.

Πιγένοντας, άρχισε να σκέπτετε, με πιό τρόπο θα καταπίσι τον Ιβαν Νικιφόροβιτς να ρθι στο σπίτι τυ διμάρχυ. Το απότομο εν μέρι τυ χαραχτίρα, τυ κατα τα άλα ακσιόλογυ αφτυ ανθρόπυ, έκανε τιν επιχίρισι τυ Αντον Προκόφιεβιτς σχεδον αδίνατι. Κι αλίθια, πός μπορύσε να ρθι, αφυ κε για να σικόνετε απ' το κραβάτι ιποβάλονταν σε μεγάλυς κόπυς. Αλα κε αν σικόνον-

ταν αχόμα, πος μπορύσε να πàγι εχι, όπυ, ίχσερε, χορις αμφιβολία, ότι βρίσχετε ο θανάσιμος εχθρός-τυ; Οσο περισότερο σιλογίζονταν ο Αντον Προχόφιεβιτς, τόσο περισότερο εμπόδια τυ παρυσιάζονταν. Ι ιμέρα ίτανε πλιχτιχι, ο ίλιος έχεε, ο ιδρότας έτρεχε ποτάμι. Ο Αντον Προχόφιεβιτς, àν χε δέχονταν γροθιες στι μίτι, ίταν αρχετα πονιρος χε φίνος σε μεριχες δυλιες. Μονάχα στις ανταλαγες δεν επετίχενε. Εχσάλυ γνόριζε χαλα πότε πρέπι να χαμόνετε τον βλάχα, χε χάποτε χατόρθονε να τα βγάλι πέρα σε δίσχολες χε περίπλοχες περιστάσις, όπυ σπάνια ένας γνοστιχος θα μπορύσε να βρι διέχσοδο.

Τον χερο, πυ το εφεβρετιχό-τυ πνέβμα σχεδίαζε να βρι με πιά μέσα θα χαταπίσι τον Ιβαν Νιχιφòροβιτς, χε προχορύσε αποφασιστιχα ενάντια σε χάθε εμπόδιο, ένα απροσδόχιτο σιμβαν τον μπέρδεψε λιγάχι. Εδο δεν θεορύμε άσχοπο ν'ανανχίλομε στον αναγνόστι, ότι μεταχσι άλον ο Αντον Προχόφιεβιτς ίχε χε παντελόνι με τέτια παράχσενι ιδιότιτα, πυ όταν το φορύσε, δàνχαναν τα σχιλια τις γάμπες-τυ. Απο στραβυ διαβόλυ εχίνι τιν ιμέρα φορύσε ίσα-ίσα αφτο το παντελόνι. Κε γι'αφτο, μόλις βιθίστιχε στις σχέψις-τυ χε φοβερο γαβγιτο απ' όλες τις μεριες έπλιχσε τιν αχοί-τυ. Ο Αντον Προχόφιεβιτς έβγαλε τέτια φονàρα (δινατότερα απ'αφτον δεν μπορύσε να φονάζι χανένας), όστε όχι μόνο ι γνοστίμας γρια χε ο ενχάτιχος τυ απέραντυ συρτύχυ, τρέχσανε σε προϋπάντισί-τυ, αλα χε τα πεδια απ' τιν αβλι τυ Ιβαν Ιβάνοβιτς χε αν χε τα σχιλια μονάχα το ένα-τυ πόδι προφτάσανε να δανχάσυνε, μολατάφτα αφτο λιγόστεψε το θàρος-τυ χε τον έχαμε να προχορίσι στον σχόπο-τι με δειλία.

ΚΕΦΑΛΕΟ VII·

ΚΕ ΤΕΛΕΦΤΕΟ

— Α! χέρετε. Γιατί ερεθίζετε τα ςκιλια; — ίπε ο Ιβαν Νικιφόροβιτς, βλέποντας τον Αντον Προκόφιεβιτς, γιατι με τον Αντον Προκόφιεβιτς αλιότικα δε μιλύςε κανις, παρα με χορατα.

— Ο, πυ να πςοφίςυνε όλα-τυς! Πιός τα ερέθιςε; — απὰντιςε ο Αντον Προκόφιεβιτς.

— Πςέματα λέτε.

— Οχι, μα το θεο! Ο Πιοτρ Φεντόροβιτς ςας καλι ςτο γέβμα.

— Χμ.

— Μα το θεο! Κε με τέτιο κατιγοριματικο τρόπο ςας παρακαλι, πυ δε μπορο να τον εκφράςο. Γιατί, λέγι, ο Ιβαν Νικιφόροβιτς αποκςενόθικε τόςο απο μένα, ςαν να ίμυνα εχθρός-τυ. Δεν έρχετε ποτες ς'εμας να κάτςυμε να κυβεντιάζυμε.

Ο Ιβαν Νικιφόροβιτς χάιδεπςε τα γένια-τυ.

— Αν ο Ιβαν Νικιφόροβιτς δε θα ρθι κι αφτι τι φορα, λέγι, δεν κςὲρο πια τί να ιποθέςο. Χορις άλο θἄχι κάτι-τις ενάντια-μυ! Κάνετέ-μυ τι χὰρι, Αντον Προκόφιεβιτς, καταπίςτε τον Ιβαν Νικιφόροβιτς! Λιπον έλα πάμε, Ιβαν Νικιφόροβιτς, εκι πέρα μαζόχτικε διαλεχτος κόζμος!

Ο Ιβαν Νικιφόροβιτς ςεργιανύςε τον πετινο, πυ ςτέκονταν ςτον εκςόςτι, κε κςελαρινχίζονταν, μ'όλι-τυ τι δίναμι.

— Αν κςέρατε, Ιβαν Νικίφοροβιτς, — εκςακολὺθιςε ο πρόθιμος απεςταλμένος, τὶ αςετρίνα κε τι φρέςικο χαβιάρι τυ ςτίλανε τυ Πιοτρ Φεντόροβιτς!

Στα τελεφτὲα λόγια ο Ιβαν Νικιφόροβιτς γίριςε το κεφάλι κε άρχιςε ν'ακύι με προςοχι.

Αφτο έδοςε θάρος στον απεσταλμένο κε κςανάρχιςε.

— Πάμε, πάμε, κι ο Φομας Γριγόριεβιτς εκι ίνε! Μα τί σιμβένι; — πρόςθεςε, βλέποντας τον Ιβαν Νικιφόροβιτς, που δεν κουνιόνταν καθόλου απτι θέςι-του. — Τί λέτε, πάμε, ίτε όχι;

— Οχι.

Αφτο το „όχι" απέλπιςε τον Αντον Προκόφιεβιτς. Νόμιζε, πος τα πιςτικα λόγια-του μαλάκςανε τιν καρδιά-του κατα τα άλα ακςιόλογου αφτου ανθρόπου κε αντι τύτου άκουςε το αποφαςιςτικο „όχι".

— Γιατί δεν θέλετε να πάτε; — ρότιςε με πςιχικο πόνο, που εςθάνονταν πολι σπάνια, ακόμα κε όταν του βάζανε πάνο στο κεφάλι αναμένα χαρτια, πεχνίδι με το οπίο ςινιθίζανε να περνύνε μαζί-του τον κερό-τους, ο δικαςτις κε ο δίμαρχος.

Ο Ιβαν Νικιφόροβιτς ρύφικςε ταμπάκο.

— Θέλιμα δικό-σας, Ιβαν Νικιφόροβιτς, μα εγο δεν καταλαβένο, τί σας εμποδίζι;

— Κε γιατί να πάγο; — ίπε επιτέλους ο Ιβαν Νικιφόροβιτς. — Ο αρχιλιςτις εκι πέρα ίνε! — Ετςι ςινίθιζε να ονομάζι τον Ιβαν Ιβάνοβιτς. Θεε κε κίριε, ίνε δινατο...

— Μα το θεο, όχι! Θεος μάρτιρας, δεν θάνε εκι πέρα! Ορκίζομε. Εδο που κάθουμε να κατεβι αςτροπελέκι να με κάψι! — διαβεβέονε ο Αντον Προκόφιεβιτς, έτιμος σε μια όρα να ορκίζετε δέκα φορες. — Πάμε, πάμε, Ιβαν Νικιφόροβιτς.

— Ψέματα λέτε, Αντον Προκόφιεβιτς! Εκι πέρα ίνε.

— Μά το θεο, μά το θεο, όχι! Απο δο πέρα να μι κςεκολίςο αν ίνε εκι! Μα κρίνατε κε σις μόνι-σας, πιός

ο σκοπος να πο πσέματα! να κσεραθυν τα χέρια κε τα πόδια-μυ!.. Πάλι δεν με πιστέβετε; Εδο πέρα, μπροστά-σας να πσοφίσο σαν βρομόσκιλο! Να μι προφτάσι ι μάνα-μυ κι ο κίρις-μυ κ'εγο ο ίδιος ακόμα ν'ακσιοθύμε τιν βασιλίαν τον υρανον! Κε πάλι δεν πιστέβετε;

Ι διαβεβεόσις κε ι όρκι καθισίχασαν ολότελα τον Ιβαν Νικιφόροβιτς, πυ πρόσταξε τον χομένο μέσα σε αχανες συρτύκο καμαριέρι-τυ, να τυ φέρι τιν πολίπτιχο βράκα κε τιν χοντρόπανι καζάτσκα-τυ.

Θεορο όλος διόλυ περιτο να εκθέσο, το πός ο Ιβαν Νικιφόροβιτς φόρεσε τι βράκα-τυ, πός τυ δέσανε στο ζβέρκο το λεμοδέτι κε πός, επιτέλυς, πέρασε στυς όμυς-τυ τιν καζάτσκα, πυ κσιλόθικε στο αριστερο μανίκι. Κε τύτο αρκετο, ότι σ' όλο αφτο το διάστιμα διετίρισε τιν αρμόζυσα ιρεμία, κε δεν απάντισε ύτε με μια λέκσι στις προτάσις τυ Αντον Προκόφιεβιτς ν' ανταλάκσι κάτι-τις με τιν τύρκικι καπνοσακύλα-τυ.

Στο αναμετακσι ι σινέλεφσι περίμενε μ' ανιπομονισία τιν αποφασιστικι στιγμι τις εμφάνισις τυ Ιβαν Νικιφόροβιτς, οπότε θα πραγματοπιύνταν επιτέλυς ο γενικος πόθος τις σιμφιλίοσις τον διο εντίμον ιποκιμένον. Πολι ίσαν σχεδον βέβει, ότι δεν θα ρθι ο Ιβαν Νικιφόροβιτς. Ο δίμαρχος μάλιστα ίταν έτιμος να στιχιματίσι με το λοκσομάτι Ιβαν Ιβάνοβιτς για τιν άρνισι τυ Ιβαν Νικιφόροβιτς, κε δεν το έκαμε το στίχιμα, για το λόγο, ότι ο λοκσαμάτις πρότινε για αμιβι εκ μέρυς-τυ το λοκσο μάτι-τυ κε εκ μέρυς τυ διμάρχυ το σακατεμένο πόδι τυ τελεφτέυ. Γι' αφτι τιν πρότασι ο δίμαρχος προσεβλίθικε πολι, κ' ι σινδετιμόνες γέλασαν αρκετα. Κανένας δεν κάθισε στο τραπέζι, αν κε το ρολόγι κόντεβε να σιμάνι τις διο, κερος πυ στο Μίργοροντ κε στις επίσιμες περιστάσις τα γέβματα ίνε τελιομένα.

Μολις ο Αντον Προκόφιεβιτς φάνικε στιν πόρτα, τον περικίκλοσαν όλι. Ο Αντον Προκόφιεβιτς ς' όλες τις εροτίσις απάντισε με ένα μεγαλόφονο κε αποφαςιςτικο „δεν θα ρθι". Μόλις πρόφερε τιν φράςι, κε χάλαζα παρατιρίςις, βριςιες, πιθανο κε γροθιες θα πέφτανε στο κεφάλι-τυ, για τιν αποτιχία-τυ, αν έκςαφνα δεν άνιγε ι πόρτα, κε δεν πρόβαλε ο Ιβαν Νικιφόροβιτς.

Αν παρυςιαζόντανε ο ςατανας, ίτε κανένας, πεθαμένος δεν θα προκςενύςαν τέτια έκπλιξι στυς παρεβριςκομένυς, όςι ι αναπάντεχι παρυςία τυ Ιβαν Νικιφόροβιτς. Ο Αντον Προκόφιεβιτς κςεκαρδίςτικε στα γέλια, κρατόντας τα πλεβράτυ, απο εφχαρίςτιςι για το χορατό-τυ με τυς προςκεκλιμένυς.

Ανεκςάρτιτα απ' τα άλα, τυς φενόντανε απίςτεφτο ςτον ιπέρτατο βαθμο, το πός ο Ιβαν Νικιφόροβιτς κατόρθοςε να ντιθι, κατα πός τέριαζε ςε ντβοριάνο, ςε τόςο μικρο διάςτιμα. Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς δεν ίταν παρον εκίνι τι ςτιγμι· βγίκε για κάπια ετία. Οταν ςινίλθαν απ' τιν κατάπλιξί-τυς, άρχιςαν όλι ι παρεβριςκόμενι να ζιτυν πλιροφορίες για τιν ιγία τυ Ιβαν Νικιφόροβιτς κε να εκφράζυν τιν εφχαρίςτιςί-τυς, για τιν κατα πλάτος άφκςιςι τυ κορμιύ-τυ. Ο Ιβαν Νικιφόροβιτς φιλιόνταν με τον καθένα κε πρόςθετε: „ιπόχρεος".

Στο αναμεταξι ι εβοδία τυ μπορςς, πυ πλιμίριςε τι ςάλα, γαργάλιςε ιδονικα τα ρυθύνια τον προςκεκλιμένον. Ολι ορμίςανε στιν τραπεζαρία· ςιρα ντάμες, πολίλογες κε ςιοπιλες, λεπτες κε χοντρες, τραβίχςανε μπροςτα κε το μακρι τραπέζι πλιμίριςε με πολιπίκιλα χρόματα. Δεν θα περιγράπςο τα φαγιτα, πυ παρετέθικαν στο τραπέζι! Δεν θα πο τίποτε ύτε για τυς τιγανίτες με αφρόγαλα, ύτε για τιν υτρίμπχα, πυ δόςανε με το μπορςς, ύτε για τον κύρκο τον παραγιομιζμένο

με δαμάςκινα κε με σταφίδα, ύτε για το φαγιτο, πυ μιάζι πολι με ιπόδιμα, μυςκεμένο σε κβας, ύτε για τι σάλτσα, πυ αποτελι το κίκνιο άζμα τις παλεας μαγιρικις, για τι σάλτσα, πυ προςφέρονταν αχνίζοντας απο σπιρτάτι φλόγα, πυ διαςκέδαζε κε σινάμα φόβιζε τις ντάμες. Δεν θα χάσο κερο στιν περιγραφι αφτον τον φαγιτον, γιατι προτιμο περισότερο να τα φάγο, παρα να επεκτίνομε σε ομιλίες γι' αφτα. Τυ Ιβαν Ιβάνοβιτς τυ άρεσε πολι το πσάρι, το γαρνιριζμένο με ράφανο κ' ενασχολύντανε με μεγάλι προθιμία με τιν χρίσιμι κε θρεφτικι αφτι εχσάσκισι. Κσεδιαλίζοντας τα πιο λεπτότερα ανκάθια τυ πσαριυ κε βάλοντάς-τα σε ιδιέτερο πιάτο, έτιχε άχσαφνα να κιτάκσι αντίκρι-τυ. Υράνιε διμιυργε! Θέαμα πολι τρομερο κε φοβερο! Αντίκρι-τυ καθόντανε ο Ιβαν Νικιφόροβιτς.

Κατα σίμπτοσι, τιν ίδια στιγμι κι ο Ιβαν Νικιφόροβιτς!.. Οχι! δε μπορο... Δόστε-μυ άλι πένα! Ι πένα-μυ αδίνατι, πσόφια! Λεπτι, τέλια χριάζετε, για τιν περιγραφι τις ικόνας! Ι φισιογνομίες κε τον δίο απολιθομένες, παρίσταναν τιν έκπλικσι. Καθένας έβλεπε αντίκρι-τυ πρόσοπο, προ πολυ γνοστο, φίλυ αναπάντεχυ, στον οπίον ίταν έτιμος ν' απλόσι τιν ταμπακέρα-τυ, με τι φράσι „εβαρεστιθίτε", ίτε „μπορο να σας παρακαλέσο να εβαρεστιθίτε". Σινάμα το πρόσοπο αφτο φενόντανε φοβερο, σαν απέσιο προμίνιμα! Ποτάμι έτρεχε ο ίδροτας απ'τον Ιβαν Ιβάνοβιτς κι απ'τον Ιβαν Νικιφόροβιτς.

Ι παρευρισκόμενι, γίρο στο τραπέζι, βυβι, ακίνιτι, κίταζαν ασκαρδαμικτι, τυς διο άλοτε φίλυς. Ι ντάμες, πυ ίσαμε τότε ίσαν απασχολιμένες με το ενδιαφέρον ζίτιμα, πός γίνοντε τα καπόνια, διέκοπσαν απότομα τιν κυβέντα-τυς, κ' επεκράτισε άκρα σιοπι. Ικόνα, επάκσια χροστίρα μεγάλυ καλιτέχνι!

Επιτέλυς ο Ιβαν Ιβάνοβιτς έβγαλε το μαντίλι, άρχισε να φταρνίζετε, κι ο Ιβαν Νικιφόροβιτς κίταксε γίρο κε σταμάτισε το βλέμα στιν ανιχτι πόρτα. Ο δίμαρχος παρατίρισε αμέσος το κίνιμα αφτο κε διέταксе να κλίσυν τιν πόρτα. Τότε ι διο φίλι, ο καθένας-τυς χοριστα κσανάρχισαν το φαγι, κε δεν κσανακίτακσαν ο ένας τον άλο.

Αμα τελίοσε το φαγι, ι διο πρόιν φίλι σικόθικαν αμέσος, βάλθικαν να ζιτύνε τα καπέλα-τυς κε να το στρίψυν. Μ' ένα νέδμα τυ δίμαρχυ ο Ιβαν Ιβάνοβιτς, όχι ο γνοστος, αλα ο άλος, λοκσομάτις, βρέθικε πίσο απ' τι ράχι τυ Ιβαν Νικιφόροβιτς, κι ο ίδιος ο δίμαρχος πίσο απ' τον Ιβαν Ιβάνοβιτς. Ι διό-τυς μαζι άρχισαν να σπρόχνυν απ' τα πισινα, για να φέρυν σε στενι επαφι κε να μι αφίσυν ν' αποσιρθυν ι διο πρόιν φίλι, όσπυ δεν δόσυν χέρι ο ένας τυ αλυνυ. Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς, ο κάτοχος τυ λοκσυ ματιυ, σκύντισε, τον Ιβαν Νικιφόροβιτς αν κε λιγάκι πλάγια, αρκετα όμος επιτιχιμένα κε ίσα-ίσα προς το μέρος, όπυ στέκονταν ο Ιβαν Ιβάνοβιτς. Ο δίμαρχος όμος πίρε πολι πλάγια διέφθινσι, γιατι δεν μπόρεσε με κανένα τρόπο να κανονίσι τις αναρχικες τάσις τυ κυτσυ ποδιύ-τυ, πυ παρα τα διατάγματα τυ κατόχυ-τυ έσπροχνε τον Ιβαν Ιβάνοβιτς, ολότελα απόμακρα απ' τον προοριζμένο σκοπο. Πιθανο να ενέχονταν κε τα διάφορα ποτα, πυ βαρίνανε το τραπέζι, με τα σπροκσίματα όμος τυ διμάρχυ ο Ιβαν Ιβάνοβιτς έπεσε πάνο σε μια κοκινόφορι ντάμα, πυ απο περιέργια βρέθικε στο μέσο τις παρέας. Τέτιος πρόλογος δεν προιμίαζε τίποτε το εφχάριστο, μολατάφτα ο δικαστις, για να διορθόσι το λάθος, ανέλαβε τα καθίκοντα τυ κυτσυ διμάρχυ, κε ρυφόντας με τι μίτι απ' το επάνο χίλος όλι τιν παρακαταθίκι τυ ιπολιπό-

μενο ταμπάχυ, έσπροχσε στιν άλι διέφθινσι τον Ιβαν Ιβάνοβιτς. Στο Μίργοροντ αφτο ίνε το σινιθισμένο μέσο τις σιμφιλίοσις χε μιάζι λιγάκι με το πεγνίδι τυ τοπιυ. Αμα ο δικαστις έδοσε σχυντια στα πισινα τυ Ιβαν Ιβάνοβιτς, ο λοχσομάτις Ιβαν Ιβάνοβιτς έκαμε τα ίδια για τον Ιβαν Νικιφόροβιτς, πυ γένικε όλος διόλυ μύσκεμα απ' τον ιδρότα. Αν χε ι διο πρόιν φίλι αντιστέχονταν, μολατάφτα το σπρόχσιμό-τυς προς τα εμπρος προχορύσε επιτιχιμένα, επιδι τα εκ τον όπισθεν δρόντα πρόσοπα ελάμβαναν σιμαντικας επικυρίας εκ μέρυς τον προσκεκλιμένον.

Τυς διο ιποψίφιυς για σιμφιλίοσι, επολιόρκισαν στενα απ' όλες τις μεριες, όσπυ τυς ανανκάσανε να δόσυνε χε να πάρυνε χέρι. „Ο θεος μαζί-σας, Ιβαν Ιβάνοβιτς χε Ιβαν Νικιφόροβιτς! Τί ίν' αφτα, πυ κάνετε; να μαλόνετε για τιποτένιες ετίες; Δε ντρέπεστε αν όχι απ' το θεο, τυλάχιστον απ' τυς ανθρόπυς;"

— Δεν χσέρο, — ίπε ο Ιβαν Νικιφόροβιτς, ασχοφισόντας απ' τιν χύρασι, (φένονταν πος ίθελε να σιμβιβαστι) δεν χσέρο, τί τυ έκαμα τυ Ιβαν Ιβάνοβιτς, για να χαλάσι το κοτέτσι-μυ χε να επιβυλέβετε τι ζοί-μυ.

— Δεν ενέχομε σε καμια επιβυλι, — ίπε ο Ιβαν Ιβάνοβιτς, χορις να κιτάζι τον Ιβαν Νικιφόροβιτς. — Ορκίζομε μπροστα στο θεο χε μπροστά-σας, έντιμι ντβοριάνι, ότι δεν έκαμα τίποτε στον εχτρό-μυ. Γιατί λιπον με κατασίρι χε με σικοφαντι, βλάπτοντας τον τίτλο χε τιν ιπόλιψί-μυ:

— Σε τί σας έβλαψα, Ιβαν Ιβάνοβιτς; — ίπε ο Ιβαν Νικιφόροβιτς. Μια ακόμι στιγμι επεχσιγίσεον χ' ι φοτια τις παλιας έχτρας ίταν έτιμι να σβιστι. Ο Ιβαν Νικιφόροβιτς σκάλισε πια τιν τσέπι-τυ να βγάλι τιν ταμπακέρα χε να πι το „εβαρεστιθίτε".

— Μίπος αφτο δεν ίνε βλάβι, — έλεγε ο Ιβαν

Ιβάνοβιτς, χορις να σιχόνι τα μάτια, — όταν εσις, αχσιότιμε κίριε, προσβάλατε το βαθμο κε το όνομά-μυ, με τέτια λέχσι, πυ εδο πέρα δεν τεριάζι κε να τιν αναφέρι κανις;

— Επιτρέπσατε να σας παρατιρίσο φιλικα, Ιβαν Ιβάνοβιτς, (κε μιλόντας ο Ιβαν Νικιφόροβιτς άνκιχσε με το δάχτιλο το κυμπι τυ Ιβαν Ιβάνοβιτς, σιμάδι καλις διάθεσις) ότι προσβλιθίκατε για ένα τιποτένιο πράγμα· για το ότι σας ονόμασα χίναρο... Ο Ιβαν Νικίφοροβιτς κατάλαβε ότι έκαμε λάθος, προφέροντας αφτι τι λέχσι. Μα ίτανε πια αργα. Λέχτικε πυ λέχτικε, κι όλα πίγανε κατα διαβόλυ!

Οταν απανκέλθικε αφτι ι λέχσι, χορις μάρτιρες, ο Ιβαν Ιβάνοβιτς γένικε έχσο φρενον, έφτασε σε μια τέτια έχσαπσι θιμυ, πυ θεος φιλάχσι να τιν αντικρίσι, κανις! Τί μπορύσε να σιμβι τόρα, αγαπιτι αναγνόστες, τόρα πυ ι θανατοφόρα αφτι λέχσι λέχτικε σε σιναναστροφι, όπυ παρεβρίσκονταν τόσες ντάμες, μπροστα στις οπίες ο Ιβαν Ιβάνοβιτς ίθελε να κρατα όλι-τυ τιν αχσιοπρέπια; Αν ο Ιβαν Νικιφόροβιτς δεν φερόντανε έτσι, αν έλεγε πυλι, αντι χίνα, μπορύσε ι ιπόθεσι να σιμβιβαστι. Τόρα τελίοσε, πάγι!

Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς έριχσε ματια στον Ιβαν Νικιφόροβιτς. Αλα τί ματια! Αν τις ματιας αφτις τις δινόντανε εκτελεστικι εχσυσία θα μετέτρεπε σε στάχτι τον Ιβαν Νικιφόροβιτς. Ι προσκεκλιμένι κατάλαβαν τι σιμασία αφτις τις ματιας κε σπέφσανε να τυς απιχορίσυν. Κε ο άνθροπος αφτος, πυ δεν περνύσε μπροστα απο καμια ζιτιάνα, χορις να κυβεντιάζι μαζί-τις, έφιγε απ' τι σιναναστροφι με λίσα, με μανία, χορις να προφέρι λέχσι. Τέτιες σφοδρες τρικιμίες προκαλύνε τα ανθρόπινα πάθι!

Ολόκλιρο μίνα κανένας δεν ίχσερε τί γένικε ο Ιβαν Ιβάνοβιτς. Κλίστικε μέσα στο σπίτι-τυ. Το μονάκριβο

ςεντύχι, πυ τα χλιδιά-τυ δεν εμπιςτεβότανε ςε κανένα, ανίχτιχε κι απο μέςα-τυ βγίκανε τα χριςα χαρπόβολα*. Τα παλια, τυ παπύ-τυ τα χαρπόβολα. Κι αφτα τα χαρπόβολα περάςανε ςτα λιγδομένα χέρια τον καλαμαράδον. Ι ιπόθεςι πίγε ίςαμε τιν παλάτα**. Κι όταν ο Ιβαν Ιβάνοβιτς πίρε τιν εφχάριςτο ίδιςι, ότι „άβριο τελιόνι ι δίκι“, τότε μόνον αποφάςιςε να βγι απ' το ςπίτι κε να φανι ςτα μάτια τυ κόζμυ. Αλίμονο! Ι παλάτα, δέκα χρόνια κ' εδο, εκςακολυθι να διλόνι κάθε μέρα, ότι ι δίκι θα τελιόςι άβριο.

Πέντε χρόνια προτίτερα πέραςα απ' το Μίργοροντ. Ο κερος ίταν ελεινος· Φθινόπορο, με τιν ιγραςία, με τι λάςπι, με τις ομίχλες-τυ. Κάτι αςινίθιςτι πραςινάδα, αποτέλεζμα τις κριερις, αδιάκοπυ βροχις, ςκέπαζε με ιγρο μαγνάδι τα χοράφια κε τον κάμπο κε τέριαζε μ' αφτα, όπος τα πεγνιδιάζματα ςτυς γέρυς κε τα τριαντάφιλα ςτις γριες. Ο κερος ίχε τότε μεγάλι επενέργια ςτον οργανιζμό-μυ· μελανχολύςα, όταν ο κερος ίταν βροχερος κε ςινεφόδις. Μολατάφτα, όταν πλιςίαςα ςτο Μίργοροντ, ι καρδιά-μυ χτιπύςε δινατα. Θεέ-μυ, πόςες αναμνίςις! Δόδεκα χρόνια έλιπα απ' το Μίργοροντ! Ενα κερο ζύςα αφτυ ςε ςινκινιτικι φιλία, διο μοναδικι άνθροπι, διο αχόριςτι φίλι! Κε πόςι αχςιομνιμόνεφτι πεθάνανε! Ο δικαςτις Ντεμιαν Ντεμιάνοβιτς ίταν ίδι πεθαμένος, ο Ιβαν Ιβάνοβιτς ο λοχςομάτις ςας άφιςε ιγία. Πέραςα ςτον κεντρικο δρόμο· παντυ παλύκια, με φύχτα αχίρυ, δεμένυ ςτιν κορφί-τυς. Γίνονταν κάπια νέα πλανιρόφκα! Χαλάςανε μερικα ςπιτάκια, απομινάρια απ' τυς περίγιρυς κε τυς φράχτες προβάλανε ανάκατα εδο κ'εκι.

---

* Αςιμένια ρύβλια.
** Παλάτα· Το ανότερο δικαςτίριο. Αριος πάγος.

Ιτανε μέρα εορτις. Πρόσταξα τον αμαξά-μυ να περιμένι μπροστα στιν εκλισία κε μπίκα σ' αφτιν απαρατίριτος. Αλοστε πολι λίγος κόζμος βρισκόντανε εκι πέρα. Ι εκλισία ίταν άδια. Τα κερια στον σινεφόδι, αροστιάρικο κερο προκσενύσαν μελανχολικι εντίποσι, τα μακρυλα παράθιρα, με τα στρονκιλα τσάμια, μυσκέβονταν με τα δάκρια τις βροχις. Προχόρισα στο νάρθικα, κι αποτάθικα σ'ενα σεβάζμιο γέρο, μ' άσπρα μαλια. „Επιτρέψατέ-μυ, τυ ίπα, να σας εροτίσο, αν ζι ο Ιβαν Νικιφόροβιτς". Σ' αφτο το διάστιμα ι κανδίλα ανάλαμψε ζοιρότερα μπρος στιν ικόνα κε φότισε απ' όλες τις μεριες το πρόσοπο τυ γιτὸνυ-μυ. Πόσι ιπίρξε ι έκπλιξίμυ, όταν κιτόντας-τον, ανακάλιψα στι φισιογνομία-τυ γνοστα χαραχτιριστικα! Ιταν ο Ιβαν Νικιφόροβιτς! Πόσο όμος ὰλαξε!

Καλα ίστε, Ιβαν Νικιφόροβιτς; Γεράσατε πολι, φένετε!

— Γέρασα, βέβεα. Σίμερα επέστρεψα απ' τιν Πολτάβα, — απάντισε, ο Ιβαν Νικιφόροβιτς.

— Τί μυ λέτε; Στιν Πολτάβα πίγατε με τέτιο ελεινο κερο;

— Τί να κάνις; δίκι συ λένε...

Αθελα αναστέναξα.

Ο Ιβαν Νικιφόροβιτς παρατίρισε αφτο το στεναγμό-μυ κε ίπε: „Μι ανισιχίτε, έχο ασφαλις πλιροφορίες, ότι ι δίκι θα τελιόσι στιν ερχόμενι εβδομάδα προς όφελος δικό-μυ".

Κύνισα τυς όμυς κε πίγα να μάθο κάτι-τις κε για τον Ιβαν Ιβάνοβιτς.

„Ο Ιβαν Ιβάνοβιτς εδο ίνε!" μυ ίπε κάπιος. «Στο χοροστάσιο κοντα βρίσκετε».

Ιδα μια ισχνι φισιογνομία. „Αφτος νἄνε ο Ιβαν Ιβάνοβιτς; Το πρόσοπο αβλακομένο με πικνες ριτίδες,

τα μαλιά-τυ κάτασπρα, ι κάπα-τυ ι ίδια. Ιστερα απ' τυς πρότυς χερετιζμυς, ο Ιβαν Ιβάνοβιτς αποτάθικε ς' εμένα με έφθιμο χαμόγελο, πυ τυ τέριαζε με το χονιόμορφο σχίμα τυ προςόπυ-τυ, κε ίπε.

— Θέλετε να σας πο ένα εφχάριςτο νέο;

— Τί νέο, — ρότιςα.

— Αβριο, χορις άλο θα τελιόσι ι δίκι-μυ. Στιν παλάτα μυ το διαβεβέοσαν.

Αναςτέναχςα αχόμι βαθίτερα, έςπεψςα ν' αποχερετίςο, γιατι ταχςίδεβα για ςπυδέα ιπόθεςι, κε κάθιςα στο αμάχςι!

Τα ιςχνα άλογα, τα γνοςτα ςτο Μίργοροντ ος ταχιδρομικα, τεντόθικαν, προχςενόντας με τα βιθιζμένα ςτι ςταχτια κίτρινι λάςπι πέταλα, διςάρεςτο ίχο για τ' αφτια. Ι βροχι, ςαν χίμαρος έβρεχε το ςκεπαζμένο με ψάθα τςιφύτι, πυ κάθονταν ςτο εδόλιο τυ αμαχςα, ι ιγραςία με διεπέραςε πέρα κε πέρα. Ι μελανχολικι ζαςτάβα* με τιν παράνκα-τις, όπυ ο απόμαχος διόρθονε τι φτοχικι αρματοςιά-τυ, εχςαφανίςτικε αργα απ' τα μάτια-μυ. Πάλι ο κάμπος, κάπυ οργομένος, μάβρος, κάπυ πραςινοπος. Καλιακύδες, κοράκια, μονότονι βροχι, δακριζμένος, χορις φοτινα ςιμία υρανος! Ελεινος αφτος ο κόζμος, κίριι.

---

* Πέραμα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Переводчик: **Г. ФОТИАДИ**

Ответ. редактор **А. ПРИНОС** Техред. **Г. МИЛИДИ**

Сдано в набор 18-IV—1935 г. Подпис. в печ. 29-V—1935 г.
Издание № 165
Уполкрайлит М—01534
Формат бумаги 62х94
Об'ем $4^1/_8$ печ. л.
Знаков в 1 печ. л. 29.920
Тираж 2090
Заказ № 901

Типография и перепл. „Коммунистис". Ростов н-Д. 1935 г.

На греческом языке

Н. В. ГОГОЛЬ

ПОВЕСТЬ

О том, как поссорился
Иван Иванович
с Иваном Никифоровичем

СКЛАД ИЗДАНИЯ:
Московская 53, Ростов н-Д.
КНИГОЦЕНТР